HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, tečí a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) II. — Číslo 35. | Sobota (Saturday) 27. srpna (August) 1977 | Cena 25 centů

Pohled od vltavského ostrůvku Štvanice směrem k Hradčanům — jak je viděl devětadvacetiletý a v cizině už slavný rytec Václav Hollar za své krátké návštěvy své rodné vlasti, kterou v cizině tolik proslavil.

ENGLISH SECTION INSIDE

Portrét Václava Hollara, vytvořený Menshensem (v pozadí je vidět Pražský hrad) — za Hollarova druhého exilu, kdy žil se svým mecenášem Lordem Arundelem v Antverpách, když v Anglii došlo ke konfliktu mezi králem a parlamentem.

H. KARASOVÁ:

VÁCLAV HOLLAR

MISTR BAROKNÍHO GRAFICKÉHO UMĚNÍ

Václav Hollar se narodil v r. 1607 v Praze a r. 1677 zemřel v Londýně. Letos si tedy připomínáme 370. výroči jeho narozenin a 300. výroči jeho smrti.

Otec Jan Hollar pocházel z měšťanské rodiny z Horaždovic, která měla i šlechtický přídomek "z Prachně". Matka byla z rodiny řezenského říšského rytíře z Lowengrünu a Bareytu. Rodina je zámožná, otec je depositorem českých zemských desek a zastává tuto funkci za vlády tří císařů: Rudolfa II., Matyáše i přísného rekatolisátora Ferdinanda II. Syna však dráha úředníka nelákala, přitahovaly jej spíše bohaté umělecké sbírky císařovy. Brzy se pokouší sám o obrázky. Jeho prvním učitelem je asi Jiljí Sadeler, dvorní malíř Rudolfův. A když otec trvá na svém, rozhoduje se Václav pro radikální řešení a ve dvaceti letech opouští domov, aby se plně věnoval umění.

Dřívější názor, že Hollar byl protestant a proto musel opustit vlast, se zjevně nezakládá na pravdě. Jak jsme již uvedli, zůstal otec dvorským úředníkem i za vlády Ferdinandovy a tentýž Ferdinand udílí v r. 1636 synu Václavovi a jeho bratru privilegium, připojit k šlechtickému titulu otcovskému i titul rodiny matčiny, vymírající po meči. To by nebylo možné, kdyby byl Hollar patřil k odbojné straně. Konečně i místo jeho posledního odpočinku je na katolickém hřbitově ve Westminsteru.

Václav Hollar se odebral, pravděpodobně s doporučujícím dopisem Sadelerovým, do Frankfurtu n. Mohanem, do proslulé dílny Matouše Meriana staršího. Merian je nejenom dobrý grafik, ale i dobrý podnikatel. U něho vychází podrobná evropská Topografie, i kronika třicetileté války "Theatrum europaeum", obojí provázené četnými ilustracemi. Zde se tedy začíná Václav učit a brzy ovládá techniku Merianovu tak dobře, že teprve nedávno byla řada kreseb, dosud považovaná za Merianovy, identifikována jako práce Hollarova. Jak si Merian svého žáka cenil, dokazuje i skutečnost, že s ním zůstal i po opuštění dílny ve styku a řadu jeho pozdějších kreseb a rytin otiskl v knihách své dílny.

* * *

V letech 1629—35 putuje Hollar Německem, Belgií, Holandskem, určitou dobu se zdržuje ve Štrasburku, až se rozhodne usadit se v Kolíně nad Rýnem. Zde také vychází první samostatné cykly jeho pohledů na města, uvedené pohledem na Prahu. Ale jeho úmysl zůstat v Kolíně se neuskutečnil. V r. 1636 se seznámil s anglickým diplomatem Lordem Thomasem Howardem z Arundelu a Surrey, kterého anglický král Karel I. poslal v diplomatické misi k císaři Ferdinandovi II. Lord Arundel není jen diplomat, ale i velký znalec umění a mecenáš. Při své cestě se zajímá také o kulturní památky, zvláštní písař musí vše zapisovat a lord hledá ještě malíře, který by všechny pamětihodnosti nakreslil. Našel ho ve Václavu Hollarovi. Cesta vede po Rýnu do Mohuče a Frankfurtu, odtud do Řezna a dále po Dunaji do Linze a Vídně. A odtud přes Jihlavu, Čáslav, Kutnou Horu do Prahy. Po devíti letech se tak Václav dostává opět do svého rodného města — otec mezitím zemřel — a po týdnu ho opět a navždy opouští. Ale s sebou si odnáší velký prospekt Prahy, několik dalších menších obrázků a studie krojů pražských žen. Když deset let později ryje podle své kresby známý velký pražský prospekt, připisuje k podpisu, že zde nakreslil svůj domov. Takové přiznání u něj nalézáme častěji, někdy připojuje ke svému jménu označení "Bohemus" jindy "Pragensis", až do konce svého života na svou vlast nezapomněl. A také česky uměl, jak se zdá, dobře až do smrti, protože na řadě jeho náčrtků najdeme české vysvětlující slova.

Po neúspěchu svého diplomatického poslání se lord Arundel vrací do Londýna — a bere Hollara s sebou. V Anglii na sebe Hollar upozorňuje kopiemi podle obrazů z bohaté galerie svého pána. V tehdejší době, která neznala jinou možnost reprodukce, hrála rytina velkou roli, neboť tímto způsobem se

Malý úsek z Hollarovy rytiny, znázorňující Prahu s Malou stranou, povodí Vltavy a svatovítskou katedrálu s tehdy existující částí Hradčan. Tato rytina je z r. 1640 a její originál je v Bavorské státní knihovně.

daly obrazy —samozřejmě jen černobílé — přenášet na malý formát a rozmnožovat. Hollar dosáhl v reprodukci barevného vjemu grafickými prostředky neobyčejného mistrovství. Ale nejenom reprodukcemi podle starých mistrů, i vlastními pracemi získal Hollar pozornost nakladatelů i dvora. Na přímluvu lorda Arundela je jmenován učitelem kreslení pro korunního prince, pozdějšího krále Karla II. V této době se i žení, a bez ohledu na svůj šlechtický titul a známé jméno si bere komornou lady Arundel, Tracy, kterou má rád. Dvě děti, dceruška, prý proslulá svou krásou, a chlapec, nadaný po otci, zvyšují rodinné štěstí, i když rodina nežije v přepychu.

Ale na obzoru se objevují mraky, zvěstující blížící se katastrofu. Králův konflikt s parlamentem spěje do rozhodující fáze. Vynucená poprava králova prvního rádce lorda Strafforda dává jistotu, že se katastrofa nedá zadržet. Lord Arundel, který většinu svého jmění obětoval na podporu krále, odchází do Antverp. Hollar, jehož děti jsou maličké, zůstává ještě nějakou dobu v Londýně ve službách druhého syna králova, pozdějšího katolického krále Jakuba II., ale nakonec i on odchází — už podruhé — do exilu, rovněž do Antverp. Píše se rok 1644.

* * *

I zde mu jeho zchudlý pán, který se ale nechce odloučit od svých uměleckých pokladů, dovoluje neomezené kopírování podle svých obrazů a tím mu zaručuje dobrý start v tomto městě plném vynikajících umělců. V Antverpách je ještě přítomen duch nedávno zemřelého Rubense, ještě zde pracuje skupina vynikajících rytců, známá jako "Rubensovi rytci". Antverpy jsou uměleckým srdcem Evropy. Hollar se prosadil i

(Dokončení na str. 12)

Sloupek informací

K NÁVRHU SMLOUVY O PANAMSKÉM PRŮPLAVU, Z BĚLEHRADU O KONFERENCI A O TITOVĚ CESTĚ — A CO ZAŽIL V PRAZE JEDEN IRČAN

Zatímco v Panamě se návrh nové smlouvy o používání průplavu do Pacifiku — viz H.N. z minulého týdne — slaví jako hotová věc, není zdaleka jisté, zda v kongrese a v senátě Spojených států dostane potřebnou dvoutřetinovou většinu. Není tajemstvím, že i v Demokratické straně, která dnes kontroluje federální administrativu, existují odpůrci dohody v jejím dnešním znění.

Tučné titulky v novinách nás informovaly, že prezident Carter se osobně snažil získat pro navrhovaný pakt svého předchůdce Geralda Forda a bývalého státního sekretáře Henry Kissingera. Tiskový tajemník Bílého domu Jody Powell prozradil, že "jeden, možná dokonce oba" hlavní američtí vyjednávači smlouvy — Ellsworth Bunker a Sol Linowitz — hovořili o nové smlouvě s Ronaldem Reaganem, který byl proti jejímu uzavření již v době, kdy se ucházel v Republikánské straně o kandidaturu na prezidentství.

Vůdce Demokratů v **Senátě** Spojených států Robert Byrd — který se v minulosti mnohokrát vyslovil proti předání výsostných práv v oblasti panamského průplavu místním orgánům — prohlásil v interview, zveřejněném předminulou středu, že "veřejné mínění prostě není připraveno přijmout ústup, navržený smlouvou". Výzkum ukazuje, dodal, že "kolem 75 procent Američanů" s návrhem dohody nesouhlasí. — Demokratický předseda **kongresního** Výboru pro obchodní námořnictvo a rybářství John Murphy sdělil novinářům, že v posledních třech měsících dostal "přes 10,000 protestů" proti návrhu na zřeknutí se panamského kanálu a "jen hrstku, doslova jen hrstku" souhlasných listů. — Republikánští senátoři Strom Thurmond a Jesse Helms, kteří v Capitolu vedou opozici proti návrhu smlouvy, vydali prohlášení, v němž doporučují, aby Spojené státy podržely výsostná práva v oblasti průplavu, ale "zároveň uskutečnily bilionový projekt modernizace kanálu, který přinese Panamě hospodářské výhody".

Vcelku se dá říci, že ani veřejné mínění, ani zákonodárné sbory nejsou proti zvýšení ročních poplatků za používání této vodní cesty na 40 až 70 milionů dolarů a proti dalším formám hospodářské pomoci — obávají se však, že jednou zahájená politika ústupků by mohla mít nebezpečné následky.

Známý kolumnista Patrick Buchanan je nadsadil do satiry, v níž jsou zrnka pravděpodobnosti: Zítra přijdou třeba Mexikáni a budou chtít vrátit Texas a samozřejmě Nové Mexiko ... atd. Nu, až třeba i Sovětí by přišli na to, že americká vláda se před 110 lety zachovala **nemorálně**, když využila finanční tísně ruského cara a koupila za $7,2 mil. Aljašku. Neměla by ji vrátit? Anebo aspoň "něco" doplatit?

□

O HELSINKÁCH POHŘBÍVANÝCH V BĚLEHRADĚ

Jak jsme si řekli vlastně již předem (H.N. 11. června) bělehradská "schůzka" diplomatů zastupujících 35 zemí, jež začátkem srpna 1975 podepsaly v Helsinkách takzvaný Závěrečný akt konference o evropské bezpečnosti — nepřinesla než jen prohlášení, že reprezentanti oněch států se opět sejdou někdy v říjnu, to pak možná už na úrovni ministerské.

Jednání začala 15. června, byla neveřejná a protahovala se přes měsíc v mluvnických cvičeních v zásadě tří skupin. Jak proniklo do světa, jeden návrh na postup v hodnocení výsledků dosažených v uplynulých dvou letech podala sovětská delegace, podporovaná samozřejmě delegacemi "socialistických" států. Dále byly předloženy návrhy britsko-americký a návrh "neutrálních" států, vedených zástupci hostitelské Jugoslávie.

Komunistickému bloku šlo především o otázku "neporušitelnosti hranic", za nimiž se schovával požadavek — napsal jeden komentátor — "uznat hranice sovětských výbojů" po druhé světové válce, uznat je s konečnou platností. A dále by se podle moskevských přání mělo diskutovat dopodrobna o oněch ustanoveních "Závěrečného aktu" z Helsinek, ktera se týkají obchodu a průmyslové kooperace, vědy a techniky. I o odzbrojování by se mohlo jednat a třeba i o otázkách životního prostředí. Velkorysé ...

O britsko-americkém návrhu jsem v komunistických novinách četl, že byl "pokusem využít bělehradských jednání k tomu, aby si některé země NATO vytvořily platformu pro vměšování do vnitřních záležitostí socialistických zemí. Chtěly by si také vytvořit podmínky, aby se i na této schůzce mohly samozvaně vydávat za jakési 'obhájce' lidských práv a zneužít schůzky jako arény k pokračování pomlouvačných kampaní zaměřených proti uvolňování mezinárodního napětí". Jestliže k tomu přidáme, co citovaný komentátor řekl o návrhu neutrálních států — že totiž, "kdyby byl přijat, mohl by posloužit ke splnění cílů, jež si klade anglo-americký návrh" — tak je nám jasné, že zasedání v Bělehradě mohlo nejvýše skončit úspěšnou koktajl-party, ale ne nějakou kloudnou dohodou. Vzdálenost světových názorů je příliš veliká a komunisté nepřestávají ideologickou propast ještě víc prohlubovat.

□

TITO DO MOSKVY — A DO PEKINGU!

Jugoslávský prezident (a maršál a kdo-ví-co ještě) Josip Brož Tito je svým způsobem "sekáč", který zvláště v poměru k Sovětskému svazu dovede prosadit svoje; on vlastně již skoro tři desítky let hraje na dvě-tři fronty a vychází mu to ... V minulých dnech (16. až 24. srpna) přijal pozvání do Moskvy, ale udělal z ní jen zastávku na cestě do Severní Koreje — a do Pekingu.

Je už tradicí, že v červenci-srpnu tráví vůdcové komunistických států povinnou "dovolenou" na Krymu, kde jim Brežněv (dříve Chruščov, ještě dříve Stalin) nahlíží "do ledví". Pro Tita se udělala výjimka resp. si ji vymohl: bude pár dní dovolenkovat u Bajkalského jezera. Oficiálně jsou na pořadu moskevských rozhovorů "otázky mezinárodního komunistického hnutí" a v diplomatických kruzích se prý vylučuje, že by měly připravit Tita na roli zprostředkovatele v sovětsko-čínském sporu. Podle mého názoru v případě Tita nelze nic vyloučit a lze si představit, že by mu v jeho 85 letech, na konci politické kariéry umělo zalichotit, kdyby v té věci dosáhl nějakého úspěchu.

V Pekingu si nové vedení upevnilo moc (H.N. 6. srpna) a třebaže nešetří protisovětskými výpady, změna názorů je vždycky možná, to komunisté — a jde jen o komunisty — dovedou přes noc. Dobrým a názorným příkladem je právě případ Tita. Ještě začátkem roku 1948 byl dáván za příklad ostatním komunistickým vůdcům, jak "rázně (to jest s krutou tvrdostí) řeší "problémy socialistické výstavby", konkrétně "likvidací třídních nepřátel". Bělehrad byl tehdy sídlem Kominformy ... A koncem června téhož roku 1948 byl Tito z moskevské rodinky Stalinem vyhozen a komunističtí psavci se předháněli ve št'avnatých nadávkách. Vzpomínám si na jednu: "Krvavý pes Tito".

V Bělehradě se prý za vyvrcholení Titovy cesty považuje pobyt v Pekingu, se kterým se v posledních letech styky neustále zlepšovaly. Podle informace NEWSWEEKU uvažuje Tito o návštěvě Spojených států a washingtonská místa jsou prý této myšlence nakloněna. Jistě je lákají zkušenosti, které si přiveze ...

□

IRČAN: "CO ZÁVIDÍM ČS. OBČANŮM"

Ve snaze postavit svůj režim do toho nejlepšího světla (a odvrátit pozornost od různých nepřístojností) pouštějí někdy komunističtí propagandisté mezi lid neuvěřitelné zčásti nehoráznosti, které asi mají účinek docela jiný, než autoři předpokládali. — Jeden takový článek jsem četl v pražském RUDÉM PRÁVU z 13. července — nadpis jsem si vypůjčil pro tento odstavec Sloupku.

Jde prý o dopis, který dostalo zahraniční vysílání Čs. rozhlasu od "posluchače S. M. C. B. ze Severního Irska". Jak z obsahu vyplývá "strávil dva týdny v ČSSR" a **"oficiální** uvítání bylo přirozeně vřelé a přátelské". A dále píše:

"Po část pobytu jsem byl doprovázen oficiálním průvodem z Čedoku ... volné dny jsem trávil sám — většinou v Praze — a oči a uši jsem se snažil mít otevřené. Pokud mi to **jazyková přehrada** dovolila, hovořil jsem s kýmkoli. Lidé se liší svou mírou nadšení, ale vesměs jsou spokojeni se svým životním stylem ..."

Podobně jako RUDÉ PRÁVO ponechávám bez komentáře ... A copak Severo-Irčan čs. občanům závidí? Například "jistotu" zaměstnání: "Závidím jim, že neznají inflaci (byl tam před zvýšením cen, pozn. J.N.), že mohou na fotbalový zápas nebo na večírek beze strachu, že budou někým napadeni a zbiti, jejich osobní svobodu ..."

A nejlepší nakonec:

"Před příjezdem jsem měl trochu strach z policie. (Oficiální návštěvník a měl strach z policie? pozn. J.N.) První den mého pobytu byla neděle a já jsem se rozhodl vyzkoušet policisty na takové záležitosti, jako je svoboda náboženského vyznání. Každému policistovi, kterého jsem potkal, **jsem kladl množství všetečných otázek** a u všech jsem se setkal se zdvořilým chováním a nevšední ochotou. Nejblíže zatčení jsem byl asi tehdy, když mne jeder policista uchopil za rameno, přešel se mnou ulici mimo přechod pro pěší a eskortoval mne do blízkého kostela nabitého lidmi ..."

A tak tu máme dvě zprávy. Jedna je překvapující: ježto citovaný Irčan nemluví česky (— viz poznámka o "jazykové přehradě" —), pak pražští policajti pravděpodobně běžně hovoří anglicky, snad dokonce irsky-gallsky! A z té druhé zprávy o "kostele nabitém lidmi" mají jistě radost všichni věřící. (A redaktor H.N. asi "závidí" farářům v Praze.)

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

August 27, 1977 — Vol. II, No. 35.

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.

26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE

3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800

Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala
Brokers

PŘI KOUPI A PRODEJI MAJETKU
VÁM NEJLÉPE POMŮŽE A PORADÍ
MARUŠKA ŠMELHAUSOVÁ
u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC
6608 WEST CERMAK ROAD, BERWYN
SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A
MNOHOLETÁ ZKUŠENOST
též služby PŘEKLADATELSKÉ
u soudu, doklady, formuláře
(zejména Americké občanství)
VOLEJTE: 795-7100

48th Slovak National Day

SUNDAY,
SEPTEMBER 4, 1977

Sponsored by:
Slovak American Organizations of Chicago and Suburbs

WOZNIAK'S GROVE
2530 S. Blue Island Ave.
Chicago, Illinois
Dear Friends,

The Slovak American organizations of Chicagoland are once again sponsoring the Slovak National Day — the 48th since the first one held in 1918. You are cordially invited to attend. The date is Sunday, Sept. 4th, at Wozniak's Picnic Grove, 2530 S. Blue Island Avenue, Chicago, Ill. Do come and enjoy this traditional Annual festival — renew old friendships and meet new friends in congenial surroundings. Plan on having lunch or dinner or both as our fine crew of cooks will prepare the usual tasty Slovak dishes.

We have planned a most interesting program to start at 2:00 P.M. and at 5:00 P.M. there will be dancing in the pavilion to the tunes of our dance orchestra.

The net proceeds from this Slovak Day as from all previous Slovak Days will be donated to the Slovak American Charitable Association. The Association is presently engaged in negotiating the purchase of the 143 bed nursing home in Zion, Illinois.

Please do come, bring your family and friends to spend an enjoyable and entertaining 48th Slovak Day.

Sincerely,
John R. Janac, Pres.
48th Slovak National Day

The Seventh Annual

SLOVAK FESTIVAL

Come All to the Largest Annual Slovak Event in Ohio —

Sunday, Sept. 18, 1977
held at
St. Josaphat Astrodome
4720 State Rd., Parma, O.
(First traffic light north of Snow Rd.)

Featuring 3 Polka Bands: Joe Kopco's Melody Masters, Joe Beno's Orchestra, Special Feature: From Pittsburgh, Pa. "The Music Makers" and "The Pittsburgh Area Slovak Folk Ensemble". (Total of 25 performers.)

Food served from noon. Folklore show from 3 p.m. Music from 12:30 p.m. 'til 9:45 p.m. Home-made foods & variety of pastries — raffle — door prizes. Tickets: $2.50 advance; $3.00 any day of Festival. Children under 12 free.

Tickets available at: West, 251-5997; East, 421-1124; Seven Hills, 524-8517; Parma, 845-6520; Lakewood Slovak Civic Club, 521-9651; Strongsville, 238-4177; Rocky River, 734-1574; Buckeye-E. Blvd. Area, 421-1124. Discounts: 10 tickets or more 25¢ on each; 50 tickets or more 50¢ on each. — Plenty of parking.

V Chicagu nám zemřel náš americký "muzikant-Kmoch"

Milý důstojný Otče, ctěná redakce a milí čtenáři;

nevím, zdali nepřijdu již pozdě, ale byla bych ráda, kdyby se tento krátký dopis dostal do H. N. ještě tento týden. Jsem Vaše věrná čtenářka, každý týden se na nové číslo H. N. těším a mám radost, jak je jeho obsah bohatý. Každý si v něm může pro sebe, svůj věk a své záliby něco najít, co ho zajímá. Máte pěknou úpravu i poučné obrázky.

Jak víte, mám moc ráda tu naši českou, moravskou a slovenskou muziku, ráda všechny ty písně zpívám, také ty kostelní, když jezdím na autobusové zájezdy s klubem Domov na Holy Hill do Wisconsinu.

Dnes narychlo píši právě k vůli té muzice a veliké ztrátě, kterou naše krajanské Chicago utrpělo smrtí slavného našeho muzikanta a kapelníka druhé generace Franka J. Zákrockého ml. Představte si, že v neděli ještě skoro celý den vyhrával na pikniku českých hudebníků a v pondělí ráno jej našli v posteli mrtvého. Ten jeho náhlý odchod na věčnost se mne hluboce dotkl, poněvadž celou rodinu Zákrockých dobře znám. Frank byl zlatým tátou svým pěti dětem (Diane, Frank, Elaine, Laura a Joe), výborným manželem své hudebně nadané ženy Arlene, dobrým a vděčným synem svého Otce Franka Zákrockého st., bratrem Anděly a vůbec dobrým, pilným, příčinlivým člověkem.

Svou vlídnou povahou a srdečností se zapsal do srdcí nás všech. Frank byl virtuos na křídlovku, z níž uměl vyloudit tóny, které dovedly srdce rozjásat i rozplakat. Viděla jsem v něm vždy jakési zosobnění kapelníka Kmocha v Americe.

Byl nám za živa jakoby "světlem" a sluníčkem šťastných chvil. Světlo věčné ať nyní svítí jemu. Čest budiž jeho nehynoucí památce. Jeho tatínkovi a celé jeho rodině vyslovuji tímto způsobem svou upřímnou soustrast.

Vaše Justina Gulden

P.S. Pohřeb Franka Zákrockého bude ve čtvrtek ráno ze Švecova pohřebního ústavu v Berwynu do kostela sv. Pia ve Stickney, ale to naše noviny ve čtvrtek teprve vyjdou.

* * *

Redakce Hlasu Národa se upřímně připojuje do dlouhé řady těch, kteří Vám, vážení a milí Zákročtí, přijdou stisknout ruku, aby Vám tlumočili svou účast na Vašem rodinném zármutku. Potěš Vás milostivý Bůh.

Fr. Vojtěch

Naše "slibná" mládež

New York. — Amerika se dnes honosí tím, že tisíce děvčat, jimž dosud není ani třináct let, se už řídí novou, "situační morálkou", která nezná hříchu, že jsou "pohlavně činná" a podrobují se potratové operaci. Třináctí až patnáctiletí vrahové nejsou dnes ve Spojených státech žádnou vzácností, a je hroznou chybou amerického "liberálního" soudnictví chtít každý takový čin "vysvětlit a omluvit" jen špatným vlivem prostředí, chudobou a rozbitou rodinou.

Začátkem srpna jedno dvanáctileté děvče, jehož jméno bylo k vůli jeho mladistvému věku zamlčeno, přivábilo v New Yorku pětiletého chlapce do domu jedné své přítelkyně, kde ho držela v zajetí. Jako výkupné za jeho propuštění na svobodu pak požadovalo nové šaty a 17 dolarů na nové boty. Policie zatkla mladou únoskyni, když si šla vyzvednout výkupné na stanici podzemní dráhy Fulton Street. Chlapci se naštěstí v době jeho zajetí nic zlého nepřihodilo.

Že to byly děti černochů, to ovšem americký tisk napsat nesmí ze strachu před "segregací". Samozřejmě, že by takového "husarského kousku byly v USA schopny i děti bílých rodičů!

Vzteklý netopýr pokousal člověka

Chicago. — Emmett Foster, 66letý, pracoval 4. srpna ve své zahradě na předměstí Oak Forest v Chicagu, když byl pojednou napaden a pokousán vzteklým netopýrem. Byl to první letošní případ pokousání vzteklým netopýrem v Chicagu.

Foster bude nyní musit po 23 dnů dostávat každodenně injekci očkovací látky proti vzteklině. Toto očkování je možné proto, že vzteklina se jen velmi pomalu vyvíjí; její inkubační doba trvá asi dva měsíce. Jakmile se však po uplynutí inkubační doby vzteklina u člověka projeví, pak už nelze pro jeho záchranu nic dělat.

Pres. Carter chce vyřešit problém ilegálních cizinců

Washington. — President Carter předloží U.S. Kongresu návrh zákona pro urovnání problému příslušníků latinskoamerických zemí, zejména Mexika, kteří jsou ve Spojených státech ilegálně za prací. Podle odhadů je těchto ilegálních imigrantů v USA na osm milionů; myslí se, že obsazují na 3.8 milionu pracovních míst a posílají svým rodinám domů na 2.5 bilionu dolarů ročně. Dnes už asi 20 procent ze 60 milionů obyvatel Mexika závisí tak z velké části na penězích, jež jejich příbuzní vydělají ilegálně ve Spojených státech. Tato čísla však jsou pouhé dohady, v nichž je asi zahrnut "příjem" z prodeje drog, a celá skutečnost může být odlišná.

Carterův návrh bude obsahovat tyto části: 1. Ilegální přistěhovalci, kteří přijeli do USA před rokem 1970, budou moci zde zůstat a požádat si o americké občanství. Podle odhadů je těchto lidí méně než milion. 2. Ilegální přistěhovalci, kteří přijeli do USA v letech 1970 až 1976 tu budou také moci zůstat: obdrží totiž povolení k práci na pět let (s případnou pozdější možností udělení občanství těm, kdo se v USA uplatnili a nežijí z Welfare). Situace těchto dvou kategorií ilegálních přistěhovalců tedy bude legalisována; ostatní budou deportováni. 3. Firma, která zaměstná ilegální cizince, bude musit zaplatit za každého z nich pokutu ve výši 1,000 dolarů. 4. Bude zlepšen dozor na 2,000 mil dlouhou hranici mezi USA a Mexikem. 5. Spojené státy poskytnou Mexiku a jiným zemím Latinské Ameriky hospodářskou výpomoc, která bude určena pro utvoření nových pracovních míst jejich obyvatelstva. Tím se občanům těchto zemí umožní nalézt práci doma, takže nebudou mít zájem hledat ilegálně práci v cizině.

U.S. katoličtí biskupové před časem podali svůj návrh na vyřešení tohoto problému ilegálních cizinců. Jejich návrh se silně podobal nynějšímu plánu presidenta Cartera.

Mezi odborníky v národohospodářství není jednotného názoru na to, jaký vliv mají ilegálně zaměstnaní cizinci na americkou ekonomii. Jedni rozhodně radí, aby se učinila přítrž přílivu těchto lidí, protože berou pracovní místa Američanům, mezi nimiž je pak příliš vysoký počet nezaměstnaných. Kdyby se jejich příliv ještě zvýšil, což je velmi pravděpodobné, americká ekonomie by tím mohla být otřesena ve svých základech. Jiní však myslí pravý opak a radí, aby se v této věci nepodnikalo vůbec nic; tak prý to bude nejlepší pro americkou ekonomii. Tito ilegální přistěhovalci totiž přijímají v malých podnicích těžké a špatně placené práce, o které nemají dnes Američané zájem, protože jsou "špinavé a únavné" i málo placené, a zaměstnavatelé pro ně hledají dělníky, kteří se spokojí i s mnohem nižší mzdou, než je zákonné minimum. Tím umožňují existenci těchto podniků i různých pracovních oborů, které by jinak zanikly. Vyplňují tak určité vakuum, které dříve vyplňovali černoši, přicházející z jihu, a Portorikáni. V případě, že by se znemožnil jejich příchod do Spojených států, mělo by to dva neblahé následky pro americkou ekonomii: 1. zvýšily by se ceny potravin a jiných produktů, v jejichž výrobě tito ilegální cizinci pracují; 2. mnohé malé podniky by musily přestat existovat, protože nejsou schopny vyplácet mzdy, požadované zákonem. Tím by pak zanikla pracovní místa nejen pro ilegální cizince, nýbrž i pro mnohé Američany. Pak by ve skutečnosti ve Spojených státech nezaměstnanost ještě vzrostla.

Počet ilegálních cizinců a jejich skutečný vliv na U.S. ekonomii dosud nejsou přesně známy; proto se neví, jaký účinek by mělo přijetí Carterova návrhu. Proto také debaty v Kongrese o této věci budou asi velmi dlouhé, a předem bude nutno prostudovat některé číselné jednotlivosti tohoto problému. Je tedy svrchovaně nepravděpodobné, že by Kongres přijal Carterův plán ještě v tomto roce. V Mexiku samotném tomu však lidé špatně porozuměli, mělí za to, že kdo ještě letos — v roce 1977 přijde ilegálně do USA, dostane snadno a rychle občanství, a proto se nápor přechodů z Mexika do USA nyní ještě zvýšil.

Z ČESKOSLOVENSKA
boty pro muže
široké (EEE)
též krásné papuče, pantofle,
pracovní obuv

MACH SHOE DEPT.
3720 WEST 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obrat'te se s důvěrou
na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY"
Realtors and Builders
7010 W. CERMAK RD.
BERWYN, ILL. 60402
MLS 788-8500

PIKNIK

ODBOČKY "28. ŘÍJEN"

ODBOČKA NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ "28. ŘÍJEN"

zve Vás srdečně na piknik, který se koná
v NEDĚLI, 4. ZÁŘÍ 1977
u bratra Emanuela Láta v Lakeside, Mich., 9393 Shore Acres (u Union Pier)

O jídlo a pití bude postaráno, jen prosíme, abyste si přinesli židle, případně stolky a plavky. Vyhrávat budou "Pražáci".

PIKNIK SE BUDE KONAT ZA KAŽDÉHO POČASÍ

Nejvýhodnější příjezd — Hwy. 94, exit 6, odkud je cesta značena. — Informace tel. 447-9201 a 652-5650.

DR. J. BENÁČEK:

Evangelium podle svatého Lukáše

Evangelní perikopy jsou v nové liturgii rozděleny do třech roků na tři cykly. Ve třetím cyklu (ten, který připadá právě na letošní církevní rok (76-77) — jsou nedělní evangelia vzata převážně z evangelia svatého Lukáše. Provází nás tedy v nedělní liturgii letošního roku Lukáš, "milovaný lékař Lukáš", jak ho nazývá svatý Pavel v listě Kolosanům. Podívejme se blíže na obsah a na zvláštní rysy Lukášova evangelia, abychom je poslouchali s větším pochopením a užitkem.

Zmíníme se nejprve krátce o životě tohoto evangelisty. Lukáš — (toto jméno je řecká zkratka římského jména Lucius, Lucillus nebo Lucanus) — pocházel podle svědectví starých církevních spisovatelů z Antiochie v Syrii z pohanských rodičů. Byl lékařem, jak to o něm píše svatý Pavel, a jak je také možno usuzovat z toho, že užívá přesné odborné výrazy, když se zmiňuje o nemocech. Lékařské povolání předpokládá vyšší vzdělání, a to je možno u sv. Lukáše vyčíst z elegantního stylu jeho spisů; mezi novozákonními spisy vyniká Lukášova řečtina podmanivou krásou. Nevíme, kdy se stal křesťanem. Víme, že doprovázel svatého Pavla několikrát na jeho apoštolských cestách, i na cestě do Říma, když se Pavel odvolal k císaři; tam s ním též byl během jeho první vazby od roku 61 do roku 63, a znova, když byl Pavel uvězněn po druhé roku 67. Pavel píše v těch dnech Timoteovi: "Jediný Lukáš je tu se mnou." Tato dlouhá spolupráce ukazuje, že si Lukáš s Pavlem dobře rozuměli, a že mu proto zůstal věrný až do posledních dnů. Snad bylo to přátelství proto tak trvalé, že se v něm doplňovaly dva protiklady: Lukáš — jak ho známe z jeho spisů — je vyrovnaný a klidný, kdežto Pavel je spíše bouřlivák, plný neklidu. Lukáš je smířlivý, neútočí, nepolemizuje, nesahá k ironii; Pavel se naopak cítí ve svém živlu, když je nucen polemizovat a bojovat. Přátelství mezi osobami s rozdílnými temperamenty jsou nezřídka plodná a trvalá. O Lukášových osudech po smrti svatého Pavla nemáme spolehlivé zprávy.

* * *

Lukáš napsal 3. podání evangelia a Apoštolské Skutky: historii Ježíšova života a historii prvotní Církve. Evangelium napsal pro křesťany, obrácené na víru z pohanství, kteří žili v řeckém, helenistickém prostředí; tedy pro lidi, kteří neznali ani topografii Palestiny ani židovské zvyky, a kterým nebyl Starý Zákon tak běžný jako křesťanům palestinským, obráceným na křesťanskou víru ze židovství. To vysvětluje také některé malé, téměř nenápadné zvláštnosti jeho evange-

(Pokračování na str. 5)

DOBA "BĚHEM ROKU"

22. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, v tobě je plnost všeho dobra. — Vštěpuj do našich srdcí lásku k svému jménu — a rozmnož naši oddanost k tobě: — At' v nás trvá — a pod tvou otcovskou ochranou roste všechno dobré. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY SIRACHOVCOVY
(Sir 3, 17-18. 20. 28-29)

Synu, v skromnosti konej své práce a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezneš milost. Neboť veliká je moc Pána, pokornými lidmi je slaven.

Pro ránu domýšlivce není uzdravení, neboť ošklivé býlí se v něm uchytilo. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozorných posluchačích.

2. ČTENÍ Z LISTU ŽIDŮM
(Žid 12, 18-19. 22-24a)

Bratři! Vy přece nejste vázáni na hmotnou horu, z které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří, při čemž zněla trouba a byly prohlášeny předpisy. Když to všechno slyšeli, zdráhali se to poslouchat a prosili, aby se jim už dál tak nemluvilo.

Vy však jste závazně spojeni s horou Sionem a s městem živého Boha, s nebeským Jeruzalémem: se vznešeným shromážděním obrovského množství andělů a s obcí těch, kdo mají práva jako prvorozenci a jsou zapsáni v nebi; a jste spojeni s Bohem, soudcem všech, s dušemi spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a s Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE
(Lk 14, 1. 7-14)

Když Ježíš vešel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, oni si na něj dávali pozor.

Když pozoroval, jak si hosté vybírali přední místa, pověděl jim toto poučení: "Pozve-li tě někdo na svatební hostinu, nesedej si na přední místo; vždyť' mezi pozvanými může být někdo vážnější než jsi ty, a ten, kdo vás oba pozval, přijde a řekne ti: 'Uvolni mu své místo!' a ty pak musíš s hanbou na poslední místo.

Ale jsi-li pozván, jdi a posad' se na poslední místo; potom přijde ten, který tě pozval, a řekne ti: 'Příteli, pojď dopředu!' Pak budeš mít čest přede všemi hosty. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen."

Tomu, kdo ho pozval, Ježíš řekl: "Dáváš-li oběd nebo večeři, nezvi své přátele ani své bratry ani příbuzné a bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když dáváš hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé.

A budeš blahoslavený, neboť' nemají, čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých."

Asi tucet našich krajanů nám poslalo o prázdninách pozdravy ze své návštěvy v rodné vlasti. A určitě není náhodou, že nám přišlo pět pozdravů z moravského Hostýna a z Velehradu, kde prý na nás — z chicagského Velehradu — vzpomínali v modlitbě. — Upřímně jim děkujeme jak za modlitby tak za pozdravy a vyřizujeme je i všem našim čtenářům.

Fulton J. Sheen, Ph.D.,D.D.

POKOJ V DUŠI

(Pokračování z min. čísla)

Milujeme stvořené věci, protože do nich vložil část své lásky, jinak by nebyly hodny lásky. Ale málokdo miluje jeho, protože on miluje příliš. Chce, abychom byli dokonalí, a my dokonalí být nechceme. Ale i když prcháme před dokonalostí, jsme k ní přitahováni svou nespokojeností se vším průměrným, svou omrzelostí nad všedností. Bůh je vševědoucí, proto zná stav, v němž se nacházíme, je všudypřítomný, a vidí proto naše skryté hříchy. Před Bohem není úniku.

Tyto myšlenky jsou jen slabým komentářem k tomuto žalmu (ž. 138):

Pane, ty mě zkoumáš, ty mé znáš,
víš, kdy usednu a kdy vstávám,
mé myšlenky uhodneš na dálku,
neujde ti, chodím-li, či uléhám,
všímáš si každého mého kroku.
Slovo nemám ještě na jazyku
a ty, Pane, už je znáš celé!
Objímáš mě zezadu i zpředu
a kladeš na mě svou ruku.
Tvá vědomost je pro mne čímsi obdivuhodným,
nedostupným, nemohu ji pochopit

Kam až bych se musil uchýlit před tvým duchem,
kam až utéci před tvou tváří?
Kdybych na nebesa vystoupil, jsi tam,
kdybych klesl do podsvětí, jsi tam.
Kdybych si připjal křídla úsvitu,
kdybych se usadil u nejzazšího moře,
i tam mě povede tvá ruka,
bude mě držet tvá pravice.
Řeknu-li: aspoň temnoty mě skryji
a noc mě obklopí místo světla«,
tobě temnoty tmavými nebudou,
noc ti bude jasná jako den,
pro tebe je tma totéž jako světlo.

Tys totiž stvořil mé nitro,
tys mě spřádal v matčině lůně.
Velebím tě, že jsem tak podivuhodně vznikl,
za tvá úžasná díla!
Ty znáš mou duši dokonale,
má podstata ti nezůstala utajena,
když jsem byl utvářen vskrytě,
když jsem byl spřádán v hlubinách země.
Tvé oči viděly mé skutky
a v tvé knize jsou všechny zapsány,
dny byly stanoveny dříve, než se jediný z nich uskutečnil
Ale, Bože, jak jsou tvé úradky pro mne nedostupné,
jak nesmírné je jejich množství!
Kdybych je měl sečíst, je jich víc než písku,
kdybych měl dosáhnout jejich hranic,
pořád jsem u tebe.

Bože, kéž bys zabil bezbožníka!
Kéž by lidé chtiví krve ode mne ucouvli!
Vždyť záludně proti tobě bouří,
tvoji nepřátelé zradou se derou dopředu.
Pane, nemám nenávidět ty, kteří tě nenávidí,
nemám si ošklivit ty, kteří se proti tobě bouří?
Nenávidím je hlubokou nenávistí,
stali se mými nepřáteli.
Bože, prozkoumej a poznej mé srdce,
vyzkoušej mě a poznej mé smýšlení,
přesvědč se, zda jdu cestou špatnou!
A na cestě praotců mě provázej!

Od Adamových dnů se člověk před Bohem skrýval a říkal: » Boha lze těžko najít. « Pravdou je, že v každém srdci je skrytá zahrada, kterou Bůh stvořil pouze pro sebe. Tato zahrada je uzamčena jako bezpečnostní schránka: jsou k ní dva klíče. Jeden klíč má Bůh; proto tam duše nemůže vpustit nikoho jiného než Boha. Druhý klíč má lidská duše: proto tam ani Bůh nemůže vejít bez lidského souhlasu. Sejdou-li se tyto dva klíče, klíč Božské lásky a lidské svobody, Božího volání a lidské odpovědi, vrátí se lidskému srdci ráj.

Bůh je se svým klíčem stále u vchodu do zahrady. My se tváříme, jako bychom svůj klíč hledali, jako bychom jej byli založili, nebo jako že jsme se už hledání vzdali. Zatím ho po celou tu dobu držíme v ruce, jen kdybychom se na něj chtěli podívat. Proto nejsme šťastni jako svatí, že svatými nechceme být.

V

Chorobnost a popření viny

Nic tak nebrání člověku v tom, aby našel Boha a vy-

budoval si svůj charakter, a nic tak nepřispívá k poklesu mravní úrovně společnosti jako popření osobní viny. Neuznávání osobní odpovědnosti jednotlivcovy za činy, kterých se dopustil, bývá mylně ospravedlňováno dvojím způsobem: buď tvrzením, že člověk je jenom zvířetem, nebo se pocit viny označí za něco chorobného.

Jsou to nové výmluvy, ale snaha uniknout odpovědnosti za spáchané zlo je prastará. Od nepaměti se člověk snažil nalézt něco, nač by mohl přenést svoji vinu – ať už to byla např. chudoba, prostředí, ekonomický systém, politika, finance, nebo společnost jako taková. Ale žádná z těchto výmluv nebyla dost přesvědčivá, všechny byly příliš vnějškové a velmi málo se dotýkaly samotné lidské osobnosti. Nedávno přišli materialisté na nového obětního beránka: nenašli ho ani v přírodě ani ve společnosti, ale přímo v nitru člověka, totiž v jeho podvědomí. A tak prý už není chyba ve hvězdách, ale v té části nás samých, kterou nemůžeme činit za nic odpovědnou. A navíc se tvrdilo, že se celá věc dá uvést do pořádku jen pomocí psychoanalýzy, vyzdvižením podvědomí na hladinu vědomí.

Aby nevzniklo nedorozumění, musíme zdůraznit, že není nic špatného na psychologické metodě, která odstraňuje duševní poruchy tím, že činí podvědomé vědomým; můžeme ji někdy dokonce doporučit. Někdy i mimo skutečné poruchy bývají lidé vyvedeni z míry komplexy, které nemají morální nebo etickou příčinu; v ošetřování takových případů se otvírá široké pole působnosti lékařské vědě, tam se může uplatnit s plným oprávněním. Nám vadí jen takové – opakuji – jen takové způsoby ošetření, které popírají jakoukoliv morální odpovědnost, které napadají pacienta, má-li pocit viny, které ho přesvědčují, že představa hříchu je chorobná, že vede člověka ke komplexu viny a k abnormálnosti.

Takoví psychiatři by chtěli mít ze všech lidí lidi roztomilé, spokojené, protože prosté viny nebo hříchu. Mávnutím kouzelného proutku by se svět zbavil lidí protivných nebo takových, kteří si uvědomují, že jsou hříšní. Takové pojetí odhaluje otřesnou neznalost pravé povahy člověka. Ve skutečnosti přibývá duševních poruch, protože si příliš mnoho lidí myslí, jak jsou slušní a roztomilí, zatímco by se měli stydět. To je poselství, které nám Pán zanechal v podobenství o dvou mužích, kteří se přišli modlit do chrámu. Budeme-li parafrázovat příběh o farizeovi (a to byl velice slušný člověk), můžeme si ho představit, jak stojí vpředu v chrámě a modlí se: »Děkuji ti, Pane, že mě můj psychoanalytik poučil, že neexistuje nic takového jako vina, že hřích je mýtem, a že ty, Otče, jsi jen projekcí mého otcovského komplexu. Možná, že je něco v nepořádku s mými potlačenými pudy, ale s mou duší je všechno v pořádku. Přispívám deseti procenty svého příjmu Společnosti pro vymýcení náboženských přežitků a postím se třikrát týdně, abych si udržel štíhlou linii. Děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, jako např. tady ten křesťan vzadu, který si myslí, jakým je hříšníkem, že jeho duše potřebuje milost, že má svědomí obtížené vyděračstvím a srdce mu tísní hřích nespravedlnosti. Třebas mám oidipovský komplex, ale nejsem hříšník«.

A zatím v pozadí chrámu se bije do prsou opovrhované individuum a říká: »Bože, buď milostiv mně hříšnému.« (Luk 18: 13). A Pán nás učí, že tento člověk odešel domů ospravedlněn.

Farizeus, který se šel modlit do chrámu, má v této generaci mnoho přímých potomků, kteří prohlašují: »Nepotřebuji žádná přikázání ani víru.« Podobají se v tom pětiletému dítěti, které hraje na piano a přitom si vymýšlí noty. Nemá žádná pravidla a nemůžeme mu proto vyčítat, že zahrálo »falešnou notu«. A tito slušní lidé, kteří nevyznávají žádný mravní ideál, nemohou být obviňováni, že nežijí podle svého přesvědčení. V tom mají velkou výhodu proti křesťanům, jejichž ideál je tak vysoko, že jim lze skutečně právem vyčítat, že podle něho nežijí.

Přijmeme-li filosofii popírající osobní vinu a hřích, filosofii, která dělá ze všech lidí lidi slušné, má to velmi škodlivé následky. Slušní lidé tím, že neuznávají hřích, znemožňují své uzdravení. Hřích je velmi vážná věc a tragédie se jen prohloubí, popřeme-li, že jsme hříšníky. Popírá-li slepec svou slepotu, jak může zase získat zrak? Popření hříchu je skutečně neodpustitelným hříchem, protože v tom případě není co odpouštět. Tím, že se nechtějí přiznat k osobní vině, stávají se slušní lidé klepaři, pomlouvají, shánějí drby, loví senzace, všechno kritizují, protože mají potřebu promítat své skutečné, byť nepřiznané viny na druhé. A tak získávají novou iluzi o své dobrotě. Čím víc popírají hřích, tím víc chyb nalézají na svých bližních. Opovržení lidé neradi přetřásají chyby jiných, protože si jsou až příliš dobře vědomi svých vlastních chyb.

(Pokračování příště)

K. M. ČAPEK-CHOD:

"PRASÁTKA SE ZTRATILY..."

(Obrázek z jihočeského života)

(Pokračování z min. čísla)

Neměl tedy ani obav ani výčitek svědomí, nebot' přičítal si vůči vesnici jakýsi druh pobřežního práva a co se v tu stranu ztratilo, nad tím každý křížek udělal.

Zač jej ve vsi mají, to dávno věděl, ale — mordygol! — mohl někdo přijíti a říci mu to do očí.

Dvě hodiny to trvalo a nad krajem vznášel se klid nejúplnější, ačkoli po celou tu dobu pych na bečvářčiných prasátkách provedený volal k nebesům o pomstu.

A dovolal se. Jen co se bečvářka vrátila.

Když se její modračka kmitla žitem, seděl Jirka zrovna nad tůní s flintou a číhal na svou stoletou štiku, jak známo mechem porostlou a podle jeho líčení jak dospělá kláda velkou.

Tvář jeho stápěl slunečný odlesk tůně — ale oči jeho tak vyvráceny byly úporným pohledem k bečvářovic chalupě, že se zdola až bělmo ukazovalo.

A skutečně netrvalo dlouho, ukázala se bečvářka na zahradě a údolím banetínským rozlehlo se táhlé svěží, dosud nevyzpívanou koloraturcu modulované:

"Čurka náää?!"

Otázka, naděj i obava a ještě jiná hnutí nitra vyznívala z tohoto volání. Zopakovalo se několikráte.

Jirka dobře viděl, že bečvářka nohou podala si zviklanou tyč v plotě, slyšel její důrazné zaklení a za chvíli ozvalo se její "Čurka ná?" už na blátě za rybníkem.

Volání se neustále blížilo, bečvářka šla skutečně hned na první ráz zcela správně po stopách svých miláčků, aniž měla o tom tušení. —

Jirka ji neviděl, ale slyšel, mělt' oči vyvaleny na tůň až k vyvrtnutí.

"Mlynáři!" ozvalo se najednou těsně pod ním s cesty na hráz, "mlynáři, neviděl jste naše prasátka?"

Nevím, čím by musil Jirku doopravdy pichnouti, aby tak vylítl jak po těch slovech vyskočil.

Nejprve pojmenoval bečvářku latinsky a česky: "sakramentská zatracená ženská" a pak jí odpověděl jako Kain Hospodinu, že nebyl učiněn strážcem jejích prasátek. Nakonec dal se do nehorázného kašle; na tu klapku potřeboval jen sáhnout a pak se nemusil ani přetvařovat, kašlal půl hodiny upřímně.

Bečvářka stála tu ve své modračce bez rozpaků nad hloubkou svého výstřižku; přišla jen tak v sukni a košili, pospíchala. Řada skleněných zelených perlí lemovala sluncem opálené ohrdlí ženy tak statečné, že by pohledal.

Jirky "kolenatého" byl proti ní směšný drtinek, jak se čertil a katil.

Bečvářka nechala jej vykašlati a vysípati.

Když byl hotov, vzala jej klidně za rukáv a řekla:

"Ičko budete hezky tiehej, mlynáři!"

A dřív než se Jirka z kategorického imperativu toho vzpamatoval, zapěla bečvářka znovu svůj recitativ:

"Čurka nááá? Čurka nááá?"

Tentokráte tak horoucně, s takovou mateřskou vřelostí a s takovou přímou apostrofou zavřených dveří mlýnice, že nebylo o jejím úmyslu pochyby.

Nebylo také pochyby, že sladká její zvířátka by nebyla odolala tomuto vyzvání asvou přítomnost hlasitě projevila, kdyby v tom okamžiku zdárná odnož Jirkova, kluk Antona, nebyl konal svou povinnost.

Klečel na pytli a svíral bečvářčina nebožátka všemi čtyřmi a držel oba rypáčky tak v hrstích, že prasátka nejvýš zafuněla.

"A snad nemyslíte, že jsou prasata u mne, bečvářko," dopálil se Jirka, "a to mordygol pudete hned s sebou a mušítet mně převrátit každý stéblo, ale to vám povídám, nenajdete-li je u mne, tak vás tou flintou zastřelím skrz na skrz!"

"Pamatujte se, mlynáři, bujte lidskej, každej hledá svý, to víte, co já si mám počít, prasata mne příjdou na deset zlatejch."

"Povídám vám, že pudete s sebou a prohlídnete si vod půdy až do lochu a nenajdete-li, střelím."

Konec konců byla bečvářka ráda, když ji mlynář pustil.

Snad kdyby byla věděla, že flintu nemá nabitou, snad by si byla dala říci, tvrdívala aspoň potom mezi čtyřma očima vždycky, že dobře tehdáž věděla, že ve mlejně jsou.

Hvězdičky se třepotaly, jako kdyby byly až nahoru slyšely rozechvělou notu cvrčků, jichž bylo v Kolejnatejch mlejně snad na tisíce. Byla to učiněná konservatoř cvrčků, a jen když tito mistři poněkud ochabli, ozývali se jacísi šumaři nehodní se stráně pod lesem.

Jirka neviděl ani hvězd, nechutnal ani vůně sen sušených na lukách, nevnímal ani zpěvu cvrčků, oči jeho upřeny byly na malý zářivý čtvereček nahoře za rybníkem ve vsi a tam soustředěna byla všechna jeho napjatá pozornost.

To svítila ještě bečvářka, snad za ztracená prasátka.

(Pokračování příště)

EVANGELIUM PODLE SVATÉHO LUKÁŠE

(Pokračování ze str. 4)

lia. Lukáš někdy dodává na vysvětlenou, že na příklad Arimatea je město v Judsku, že Kafarnaum leží v Galilei, nebo že svátek přesnic jsou velikonoce. S ohledem na své čtenáře vypouští Lukáš místa, známá z jiných evangelií, která mají silné židovské zabarvení, nebo která by mohla jeho čtenářům působit potíže. Lukášův ohled na čtenáře z pohanského prostředí je patrný i v líčení Kristova odsouzení: Lukáš ukazuje pohana Piláta v poměrně příznivém světle a zdůrazňuje vinu židovské vládnoucí velerady na Kristově odsouzení víc než Pilátovu kapitulaci.

*

Podívejme se nyní na rozvrh Lukášova evangelia. Dají se v něm rozeznat zřetelně tři části: V první části vypráví Lukáš o Ježíšově narození a dětství. (2) Ve druhé, nejdelší části — (od 3. do 21. kapitoly) — popisuje veřejné působení Páně; (3) poslední dvě kapitoly líčí Kristovo utrpení a oslavení.

Kapitoly, věnované veřejné činnosti Kristově, sledují nejprve Ježíšovo působení v Galileji a pak jeho cestu do Jeruzaléma. — (od konce 9. do 19. kapitoly), jsou velmi zajímavé, protože prozrazují teologický koncept Lukášova díla. V historii veřejného života Páně sleduje Lukáš v podstatě evangelijní podání Markovo, tyto kapitoly však v Markovi nečteme a jsou vlastním přínosem Lukášovým. Tato část začíná v 9. kapitole slavnostně slovy: "Když se přibližoval čas, kdy měl být Ježíš zajmut a odsouzen, pevně se rozhodl, jít do Jeruzaléma." Kristus byl, jak víme z ostatních evangelií, v Jeruzalémě vícekrát. Čteme-li však svatého Lukáše, máme dojem, že Kristus Pán pobýval nejprve delší čas na severu v Galileji, a pak se rozhodl — jednou a definitivně — jít do Jeruzaléma, vstříc utrpení a smrti.

Lukáš spojil několikeré Kristovy návštěvy ve svatém městě do jedné cesty a tím dal líčení Ježíšova veřejného života velmi dynamický a dramatický spád i ráz. Všechno je už od počátku zaměřeno ke svatému městu: jako by Ježíše k němu přitahovala jakási tajemná síla. V těchto kapitolách Lukáš ani neudává místo a čas, kdy se co stalo. Spokojuje se s všeobecnými údaji, jako že se to stalo "na jednom místě" nebo "jednoho dne". Nic nemá odvádět čtenářovu pozornost od cíle, k němuž cesta směřuje: k utrpení v Jeruzalémě.

Jeruzalém působí v celém Lukášově evangeliu jako skrytý, ale mocný magnet a dává zároveň celému evangeliu uzavřený celek. Lukášovo evangelium začíná v Jeruzalémě — při oběti kněze Zachariáše v chrámě — a končí znovu v Jeruzalémě — obětí Kristovou a Kristovým oslavením. Kristova obět' naplňuje a překonává o-

(Dokončení na str. 8)

DOPISY našich čtenářů

SAN ANTONIO, FLA.:

P. b. J. K.

Vážená redakce, milí čtenáři:

Dne 19. července tomu byly již dva roky, co zemřel dobrodinec Jan Sochor. Byl to opravdu vzácný člověk, jehož srdce bylo naplněno tou nejobětavější láskou ku každému bližnímu. Narodil se 18. května, L. P. 1892 v Sudoměřicích na Moravě. V roce 1913 přibyl do Ameriky na lodi "Korunní princezna Cecilie". Jako všichni přistěhovalci přišel hledat zaměstnání a obživu. Dostal zaměstnání v obchodě, kde se později stal úředníkem a měl na starosti dodávku zboží zákazníkům. Svou poctivostí a pracovitostí si získal úplnou důvěru majitele, který jej brzy přijmul za společníka. Později se stal sám majitelem tohoto velkého a rozvětveného obchodu. Své vzácné vědomosti uplatnil též v obchodě bankovním. Za manželku pojal Františku, která přijela do Ameriky z rodného Hodonína. Krajanská příbuznost se změnila v krásnou křesťanskou manželskou lásku. Bůh žehnal jejich manželství a obdařil je četnou rodinou. Dvě dcery se staly řeholnicemi a nejmladší syn Robert Sochor řádovým knězem. Rodina Sochorova se vypracovala na čestné místo mezi krajany a k významnému postavení mezi Američany. Pan Sochor byl též častým dopisovatelem krajanských křesťanských časopisů a nezapomenutelné jsou jeho "Přátelské besedy". Já sám a moje rodina máme na pana Jana Sochora a jeho manželku Františku ty nejkrásnější vzpomínky. Byli u nás též dva roky před jeho smrtí na návštěvě a naše maminka vždy vzpomíná na ty dva usměvavé lidi, jimž zářila ta opravdová křesťanská láska z očí. Mám schovány dopisy, které mi pan Sochor psával. Každý dopis nesl nadpis "Ave Maria."

Jak mnoho dobra ve svém dlouhém a požehnaném životě vykonal, není možno ani vypsati.

Mnoho krajanů (a já patřím k nim) mu bude vděčno až do smrti. V celém životě tohoto vzácného člověka mu byla modlitba pramenem všeho konání. V Endicott, kde prožil celý svůj život, byl zakladatelem kostela svatého Josefa. Byl členem spolku Svatého růžence a Třetího řádu sv. Františka. Když již byl na zaslouženém odpočinku po svém úspěšném životě, stále se zajímal o křesťanskou tradici svého rodného Moravského Slovácka a zasloužil se svou pomocí o to, že tam byl postaven kostel zasvěcený Králi králů. Těžce na něj doléhalo pronásledování křesťanů v jeho rodné vlasti. Na svou smrt se pokorně připravoval přijetím svatých svátostí. Po požehnaném životě, naplněném prací, starostmi o rodinu a službou bližnímu, se ve své hluboké křesťanské víře již těšil na shledání se svým Stvořitelem. Pohřeb měl po zádušních bohoslužbách v úterý 22. července 1975 v kostele sv. Josefa, který vybudoval a kam po mnoho let chodil každodenně na mši svatou. Byl pohřben do dne vzkříšení k věčnému odpočinku na hřbitově svatého Cyrila v Johnson City, N. Y.

Ano, milí čtenáři, jak je to krásné, když se na člověka vzpomíná s láskou a vděčností! Jaké to Božské požehnání, když člověk může dáti Bohu a svaté Církvi to, co má nejraději — své děti. A já věřím, že u té nebeské brány již na dušičku Jana Sochora čekali všichni ti jeho drazí s dušičkami jeho rodičů v čele, aby jej přivedli k trůnu Otce nebeského a ku Matičce Boží, kterou zesnulý Jan Sochor tolik ctil.

Vážená redakce, milí čtenáři, končím svoji vzpomínku na drahého a nezapomenutelného přítele — dobrodince Jana Sochora. Milá, drahá paní Františko Sochorová, já vím, že Vy vzpomínáte na Vašeho Jeníčka každou chvíli ve Svém životě. Věřím, že i Vy se těšíte na to shledání, až Vás Otec nebeský povolá do té nebeské slávy. Věřím, že i Vy se těšíte, až dušička Vašeho Jeníčka Vás uvítá, abyste byli opět pospolu po celý věčný život.

Milí čtenáři, pomodleme se za staré, nemocné a opuštěné stařenky a stařečky, a též prosím o modlitbičku za naši maminku. Všechny vás pozdravuji, Bůh vám všem žehnej!

Karel Pekárek a rodina

BELMAR, NEW JERSEY:

Dear Father Vít,

Over two weeks ago, I wrote asking to be a subscriber of Hlas Národa and you sent me paper beginning with May issues so as to read your reporting on St. John Neumann and Cardinal Tomasek of Praha. A week ago I received the bundle of papers, and now I enclose my subsription for the year of $15.00.

I thank you for quick response and also congratulate you on the paper. I am an old reader of the Weekly Narod from the time of Fr. Zizka. For some years I neglected to renew, but I was reminded when I read of the new Czech Saint John Neumann.

Keep up good work. We Czechs need a publication like Hlas Naroda. Please send me other publications you may have such as almanacs, magazines, books, etc.

God bless your work.

Sincerely in Christ

Rev. Harry E. Cenefeldt

* * *

Milý Otče Cenefeldte,

Pán Bůh zaplať nejen za Vaše předplatné, ale i za Vaše řádky a povzbuzení. Jak je vidět, náš nový český svatý Jan Nepomuk Neumann, ke kterému jsem se při kanonisaci v Římě tak upřímně modlil, aby nám pomáhal při našem zdejším tiskovém apoštolátu a zároveň sílil naše pronásledované bratry a sestry ve víře v naší pronásledované vlasti, přivedl Vás, jak sám píšete, zpět do naší čtenářské rodiny, díky mu za to!

Pokud se časopisů a našich knih týče, o které máte zájem: Myslím, že by bylo zatím nejlepší, kdybyste si objednal v Římě měsíčník "Nový život" (v případě, že jej dosud neodebíráte) a požádal, aby Vám poslali seznam knih, které dosud tamnější Křesťanská akademie vydala, a potom si z nich vybral ty, o které byste měl zájem, a oni by Vám je rádi poslali. Adresa, redakce a administrace Nového Života je: Via della Conciliazione 1, 00193 Roma, Italia.

Nevím, jestli jste informován o založení našeho chicagského "Velehradu" — budovy, kde máme nyní tiskárnu Hlasu Národa a kde, jak doufáme, se nám podaří vytvořit českoamerické kulturní středisko, ve kterém rovněž chceme prodávati knihy, vydávané římskou Křesťanskou akademií, takže byste je později mohl dostávat přímo od nás. Když přijdu na něco ke čtení, co by Vás podle mého názoru zajímalo, tak Vám to samozřejmě pošlu.

Vítal bych, kdybyste si našel někdy chvíli a napsal nám do naší anglické části. Předem zaplať Pán Bůh za pomoc.

Vzpomeňte si na nás někdy v modlitbách.

Váš v Kristu

Otec Vojtěch Vít

HOUSTON, TEXAS:

Milá redakce Hlasu Národa,

posílám šek na předplatné Hlasu Národa. Pán Bůh zaplať za zasílání Hlasu Národa, nebot' je v něm krásné čtení. Máme tady moc velké sucho a horko.

Se srdečným pozdravem na všechny čtenáře

Mary Žalkovsky

* * *

Naše milá čtenářko,

zaplať Pán Bůh za předplatné a za milé řádky. Píšete, že u vás je horko a sucho. My máme horko a ještě k tomu vlhko, takže se potíme dvojnásob. Ale nesmíme si stěžovat, poněvadž jinde na světě to mají ještě horší a nemají ani chladicí přístroje nebo větráky, aby si mohli "vychladit" byty. Buďte hodně zdráva, s pěknými pozdravy od nás všech

redakce Hlasu Národa

LOS ANGELES, CA.:

Pozn. redakce: Milí čtenáři, stále jsem čekal, že se nám ozve někdo ze známých v Kanadě zesnulého výtečného kněze-misionáře Otce Josefa Ráčka, a nyní jsem se dočkal. Napsal nám jeho vlastní bratranec ing. Tomáš Ráček. V dopisu mne žádá, abych z jeho "povídání" jen něco vybral, protože má za to, že se "nesluší" psát pochvalně o přímém příbuzném. Poněvadž dopis p. ing. Ráčka, našeho věrného čtenáře, je tak roztomilý a pravdivý, uveřejňujeme jej tak, jak jej napsal. Dp. Ráček si to zaslouží a Vás čtenáře jistě potěší.

Redakce

* * *

ZAVÍTÁTE-LI DO CHICAGA

neopomeňte navštíviti náš obchod a prohlédnouti si náš bohatý sklad imp. křišťálového skla a keramiky, jehož nový seznam rozesíláme zdarma na požádání.

Háj F.: **Školák Kája Mařík,** 3 knihy, ilustrované, $19.50, poš. $19.95.

Hašek J.: **Osudy dobrého vojáka Švejka,** 4 díly ve 3 knihách, $11.00, poš. $11.75.

Hašek J.: **The Good Soldier Švejk** (anglicky), brožovaná kniha, $.95, poš. $6.80.

Cronin A. J.: **Velká neznámá** (detektivka), $4.50, poš. $5.15.

Auto-mapa Československa, $1.35, poš. $1.65.

Auto-atlas Československa, $5.50, poš. $6.25.

Soubor map Československa (2 velké, 3 malé s abecedním rejstříkem), $4.95, poš. $5.70.

Czechoslovakia Guide Book (v angličtině), $3.50, poš. $4.15.

Seznam českých knih zdarma. — Též seznam gramofonových desek.

TUZEX

Potravinové balíčky beze cla, nebo dárkové poukázky do Československa vyřizujeme nejrychlejší cestou spolehlivě a zaručeně. — Seznam zdarma.

Formy na pečení, set: dvě na dorty a jedna vložka na bábovku, $5.50, poš. $7.25.

Mák z Holandska, 1 lb. $1.59, poš. $2.80 — 3 lb. poštou $6.70.

Kmín z Holandska, cena stejná jako za mák.

Karlovarské oplatky, plechovka $2.65, poš. $4.50 (dvě poš. $7.75).

Evropské teploměry, kus $3.50, poš. $4.20.

Nový seznam BYLIN, ČAJŮ a KOŘENÍ zašleme zdarma.

Největší nákupní středisko československého zboží v Americe

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý $1.00 zaslali o 5¢ více na státní daň.

F. PANCNER,

Importér a zástupce Tuzexu

6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402

telefon 484-3459

V ČERVENCI A SRPNU OTEVŘENO POUZE DO 6 HOD.

Největší výběr záclon, (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; soubory do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ

z dacronu a z importovaného husího peří

Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd., Berwyn, Illinois

Tel.: GU-4-1700

Šimkmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977

VISIT OUR OFFICE

Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD

BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Milý Otče Víte, ctěná redakce,

od druhé poloviny června sledoval jsem každé číslo H. N. a hledal, zda tam bude zmínka o náhlém úmrtí mého bratránka dp. Otce Josefa Ráčka a teprv toto 33. číslo přineslo nyní 13. srpna menší zprávu, kterou jistě Vy sám, milý Otče, jste musel dát dohromady. Otec Josef zemřel již 13. června 1977 v Cap Chat, prov. Quebec a také tam byl pochován. Zde v Los Angeles náš Otec Popelka S. J. hned příští neděli 19. června sloužil v naší české misii záduší mši sv. za něho. Žádal mne, abych mu dal nějaká životní data o zemřelém, že chce napsat nějaký článek do novin, ale zatím nikde nic nebylo, jen New Yorkské Americké listy přinesly krátkou kursivku o jeho úmrtí. Spoléhal jsem, že někdo z té inteligence, která tak ráda k němu na faru at' v Sacré Coeur nebo v Barachois přicházela a chválila jeho pohostinnost, napíše něco do novin, ale asi to nikoho nenapadlo. Možná, že se o jeho smrti dovědělo jen málo lidí, protože i na pohřbu v Cap Chat českou kolonii zastupovala jen jedna osoba MUDr. Hana Večesová, lékařka v Quebecu. Já sám byl po operaci nádoru, žaludečních vředů a zúžení střev a lékař mi cestu na pohřeb zakázal. Z naší veliké rodiny Ráčků do emigrace jsme odešli dva: v r. 1948 já, a O. Josef v r. 1949 na přímý příkaz našeho velikého národního hrdiny, arcibiskupa dr. Berana. Když mi Otec Lekavý v Ludwigsburgu po návratu z Mnichova sděloval, že tam mluvil s Pepíkem a že on nemá chuti nastoupit místo v některém uprchlickém táboře, řekl jsem, že to jako kdyby se mne ptal, je vidět, že mu to myslí. Nastoupil místo administrátora na faře Weichs v Bavorsku (sousední obec byla Dachau s tím pověstným koncentračním táborem za Němců) místo nemocného faráře, pak později byl přeložen na faru v Ismainingu, kde kaplanoval a pak si ho vyžádal biskup z Gaspe v Kanadě. Já za ním zajížděl na ty jeho štace; v tom Weichs jsem dokonce skoro měsíc žil v té jeho kaplance a provázel ho na těch cestách po filiálkách (měl 6 filiálních kostelů a také 6 škol v nich). V Ismainingu byl velký tábor odsunutých Sudet'áků a bylo tam opravdu hodně lidí, kteří německy vůbec neuměli a jen česky mluvili a tak Pepík několikrát jim tam sloužil mši svatou po dohodě se starostou obce. V r. 1950 jsme oba z Německa odjížděli do Nového Světa, já do USA do New Yorku a Pepík do Gaspé, prov. Quebec na biskupství, oba jsme začali nový život lednem 1951. Jeho velkou výhodou byla muzika a znalost řečí. Z domova už uměl perfektně německy, francouzsky, polsky, rusky, italsky, a v Německu v tom Weichs sestřičky v tamním klášteře mu dávaly hodiny z angličtiny a než odjížděl do Kanady, mluvil již jako rozený Angličan. Muzika, to byl jeho život! Když v Německu jsem s ním chodil do těch filiálek a pak jsme šli na snídaní k nějakému hospodáři, a on uslyšel, že někde v sousedství někdo hraje na klavír či na nějaký hudební nástroj nějaký úryvek od nějakého skladatele a hrál to vadně, on nechal snídaně a odběhl ukázat muzikantovi nebo muzikantce, jak se to má hrát. A ty jeho vtipy a šprýmy byly jedinečné, to ho hodně sbližovalo s lidmi. I sám pan biskup v Gaspé často při schůzce duchovních sám ho vyzval: "A tak ted' by nás mohl trochu pobavit Otec Josef." A jedno, co se mi na něm hrozně líbilo, bylo, že naučil každého správně vyslovovat svoje jméno a také na úředních listinách se vždy podepisoval Josef Ráček i s tou čárkou a háčkem. Z New Yorku jsem velmi často za ním zajížděl do té quebecké provincie busem přímo do Montrealu, odtud jsem ho telefonicky zavolal na faru, že přijíždím, a pak jsem pokračoval vlakem do Rimauski, kde už on s autem na mne čekal. V roce 1953 jsme si oba udělali koncem června dovolenou. S jeho novým autem jsme cestovali do Toronta, odtud na Niagara Falls a pak horem okolo jezer po highway 11 do Port Arthur, do Pigeon River, kde jsme překročili hranice do USA a kde na nás čekal náš strýc Josef Ráček z Meadowlands a společně s ním jsme jeli přes Duluth okolo Lake Superior na jeho farmu. V neděli v tamním kostele sloužil Pepík mši sv. a měl kázání anglické a pak české. V tom Ontario v Kanadě jsme měli nehodu; načisto jsme oddělali od té nové káry diferenciál, takže jsme uvízli v prostoru, kde nebylo jedné osady, jen několik hlídkových věží. Ranžeři tam hlídali i auta, jak jejich úsek míjí, a tak když jsme do druhého úseku nedojeli, ranger přijel s autem nás hledat a tak nám pak zastavil auto, které jelo náhodou okolo a to nás vzalo s sebou do Longlac, kde jsme museli čekat několik dnů než došel nový diferenciál z Toronta. Pepík zjistil, že je tam indiánská reservace a že je tam misionář, syn jednoho jeho osadníka, a tak jsme se ubytovali v té misii. Tak chutný losí řízek jsme oba nikdy nejedli, jaký nám ten misionář vlastnoručně připravil. Vzal pak roh a na balkoně vytroubil, že večer bude táborák, bude se tančit na počest hostů, kteří jej navštívili. Přišli mladí, a stěžovali si, že nemají muziku, že muzikanti někam odjeli. Pepík je požádal, aby mu to zazpívali, oni začali pobručovat, a on najednou povídá: "To je jako naše národní písnička (nevím už ted' přesně, která) a hned to začal naplno hrát, přizpůsobil to ovšem tomu indiánskému rytmu a pak ještě další tak vyzkoušel a již věděl, která ta naše národní písnička se k tomu hodí. Večer pak při téslavnosti naplno spustil na klavír, tak ti mladí se k němu hrnuli, že on hraje opravdu indiánsky a ptali se, kde se tomu naučil. Odtud pak jsme jeli z Meadowlands na další návštěvu do Nebrasky, jednu farmu má strýc a jinou zase teta, a tak v tom prostředí jsme se také pozdrželi a tak nám nezbylo času zajet si do Texasu k dalšímu strýci. Když pak Pepík z toho Sacré Coeur byl dosazen na faru na druhé straně Gaspesie přímo u Atlantiku — do Barachois (to už jsem ze zdravotních důvodů přesídlil z New Yorku do Los Angeles), zajel jsem si tam odtud na návštěvu. A pak, když v r. 1963 Pepík slavil 25ti leté jubileum vysvěcení na kněze, musil jsem tam znovu zajet na tu slavnost jako zástupce rodiny Ráčkovy a jako přímý účastník jeho primice v našem kostelíčku v rodné naší obci. Celá obec slavila to velkolepě, kněží bylo hodně, bylo i mnoho oslavných řečí i přípitků a Pepík na to vždy tak trefně odpovídal, že celý sál hřměl smíchem. Mluvilo se francouzsky i anglicky. I já musil pronést pozdrav za rodinu, za rodnou obec, i za nás uprchlíky jak anglicky tak i francouzsky. Loňského roku si konečně nechal říci a přijel sem do Los Angeles na návštěvu. Už jsem viděl, že zdravotně není na výši a to samé bylo se mnou. Sloužil zde v naší misii svatováclavskou mši svatou, měl velmi pěkné kázání. Při besedě v auditoriu byl od uprchlíků přímo obležen: "Přestěhujte se k nám." Pak hned přišly ty naše Moravské hody, které každý rok zde pořádáme v říjnu a tam se mu to také moc líbilo. Letos jsem ho na přání našich lidí znovu žádal o návštěvu, ale on mi sdělil, že by chtěl jet na návštěvu domů, dostane-li visum, a jestliže ne, tedy aspoň da Rakouska nebo do Mad'arska či jinam, dovolí-li jeho bratru neb sestře z ČSR tam jet. Jestliže mu to nevyjde, tak určitě přijede mezi nás, že se mu zde líbilo. Ale už nedojel.

* * *

Dp. Josef Ráček se narodil 14. června 1911 ve Křoví u Velké Bíteše u Brna jako rolnický synek. Měl 5 sourozenců, 2 bratry a 3 sestry. Chodil do obecné školy v rodné obci 5 roků, byl velmi živý, cvičil v Sokole, dokonce dělal té drobotině cvičitele. Pak přijel jednou na prázdniny jeho strýc, bratr jeho otce, Blažej Ráček, S.J. (ten mě učil dějepisu. Pozn. sazeče). a odvezl si ho do Prahy, že prý bude studovat "na faráře", jak se u nás říká. Ani už pak na prázdniny moc nejezdil. Jeden rok studoval v semináři ve Štyrském Hradci, aby se naučil pořádně německy. Primici měl v našem rodném kostelíčku za veliké účasti celého okolí. Prvé místo kaplana nastoupil v Hranicích na Moravě, kde vlastně dělal redaktora náboženských novin. Později byl dosazen jako administrátor na faru do Tuchoměřic směr na Kladno, kde po krátké době byl ustanoven farářem. Sousední obec byla Lidice a tak celou tu tragédii měl stále před očima. Fara byla rozsáhlá, měl tam i dva filiální kostely a školy v těch obcích. První národní výbor po převratě bez něho nemohl existovat, všichni si přáli, aby on byl členem, i když tam už tenkrát bylo dost komunistů, kteří sami uznali, že on by měl tím členem být. Když pak se ujal úřadu arcipastýře náš hrdina Josef Beran, tu Pepík byl jmenován do jeho štábu jako arcibiskupský notář (s tím velkým prstenem na prstu), byl nejmladší z jeho štábu, bylo mu teprve 35 roků. Pan arcibiskup Beran velmi často na faru zajížděl si odpočinout a Pepík mu vždy po jídle musel dát nějakou tu muziku jako "zákusek". Sám jsem často zastihl našeho arcipastýře J. Berana při návštěvě u Pepíka.

* * *

Když po válce v Tuchoměřicích zakládali (vlastně obnovovali) Sokol, přišli za Pepíkem, aby byl starostou. Po poradě s arcibiskupem Pepík funkci přijal s podmínkou, že nebude slyšet žádné nájezdy na víru a církev. Hned ale začal zakládat pěvecký sbor Sokola, kde byli soustředěni všichni dobří zpěváci z obce bez rozdílu politického a náboženského přesvědčení a když v r. 1946 Sokol pořádal závody všech pěveckých sborů sokolských, Tuchoměřice dostaly 2. cenu a Pepík jako dirigent řídil to v kolárku. Závody byly v druhé polovině června a v rodné obci Křoví slaví se pout' 29. června, kostel je zasvěcený sv. Petru a Pavlu. Pepík dovezl tu pěveckou bandu na pout' do Křoví. Přijel jich plný autobus, celá dědina si je rozebrala jako poutní hosty. V kostele celý tento sbor na kůru zpíval tu českou mši svatou, Pepík hrál na varhany. Po kostele pak průvodem odešli do Sokolovny, kde zazpívali ty krásné "závodní písničky". A nejméně čtvrtina z nich byli komunisté. Pepík jen jednou měl těžkost s jedním komunistou v Sokole, který se neomaleně otřel o víru a Pepík ihned prohlásil, že za takových okolností nemůže být starostou ani členem Sokola a ten dotyčný hned odvolal a sliboval a tak Pepík účinkoval v Sokole dál. Když pak po únoru 1948 se komunisté podvodně, násilím a s proradností uchopili moci a omezovali naše církevní vedoucí, hlavně pana arcibiskupa Berana, tu arcibiskup napsal ten pastýřský list. Pepík ho rozmnožil a snažil se ho kolportovat těm vedoucím, kterým byl určen. Hlavně pomáhali v tom vysokoškoláci a věřte, mnozí z nich ani nebyli římskými katolíky, ale náš hrdina Beran byl jim v tom vzorem. I já na Moravě jsem sám osobně doručoval na mnohá místa arcibiskupův list. Když pak Čepička zuřil, že Berana mají hlídaného a pastýřské listy se čtou v kostelích, začalo se to přísně vyšetřovat a tu pan arcibiskup vzkázal Pepíkovi, aby okamžitě odešel ven za hranice a dal mu doporučující list pro Německo. On jako arcipastýř odejít nemůže, to byla jeho vlastní slova. Tak přišlo to Německo, Weichs, Ismaining a pak Kanada, Gaspe a Sacré Coeur, nově budovaná kolonie z části Národního parku Gaspesie, osídlená jen Francouzi a to starobretonci, že jim bylo těžko rozumět. Poněvadž to byla kolonie tak i fara měla příděl půdy 160 akrů na přeměnu na zemědělskou půdu, 160 akrů na pastviny a mimoto krásné jezírko s rybami (pstruzi siveni). Nebyla tam obecní správa, farář byl jmenován komisařem, šerifem, zástupcem ministerstva zemědělství, zkrátka děvče pro všechno. A tu právě Pepík prokázal svoji velikost a hodnotu. Nadarmo mu nedávali titul budovatel, stavitel, nebot' on běhal po ministerstvech a říkal jim: "Tak. když jste mě do toho dostali, tak ted' mi musíte pomáhat", a začal budovat silnici, protože tam vůbec nebyla, začal stavět elektriku, rozšiřoval školní budovy, postavil veliký sál, postavil vodovod, kostel vnitřně přebudoval, přestavěl faru, pořád měl ruce plné práce. Když jsem často za ním jezdil z New Yorku, z vlastní zkušenosti jsem mu mohl v leččems poradit. Též v Barachois, kde bylo hodně rybářů, se pustil do všech možných podniků a úprav. Prosadil regulaci potoka, který se tam vléval do moře, vymohl na tom potoku stavbu rybářského centra, aby tam rybáři ukládali své úlovky at' už ryby nebo pověstné lobsters. Z malé kapličky od kostela vzal vršek a postavil ho u rybníčku, kde měl pstruhy. Do věžiček dal zvonečky a holubi tam na ně sedali a zvonili. Celý prostor před farou upravil jako parčík a výběžek od silnice k moři přeměnil na oboru, ve které měl nasazeny rodinky jelenů i srnců a jiné lesní žvěře. Do moře za tím parčíkem nechal přitáhnout ztroskotaný rybářský vrak, napentlil ho, pomaloval a na večer tam udělal lampionové osvětlení, takže to pohádkově působilo na diváka.

* * *

Tolik práce a starostí se konečně začalo projevovat na jeho zdraví a tak pan biskup ho přeložil do nově vybudovaného útulku pro přestárlé v Cap Chat u Ste Anne jako kaplana pro 160 domovních jednotek.

* * *

Myslím, že na jeho rychlém konci mají trochu vinu ošetřující lékaři, kteří ho léčili na různé choroby, ale pravá podstata nemoci jim unikala, a když přišli na srdeční chorobu, bylo již pozdě. Už v březnu letos lékař mu řekl, že potřebuje operaci. Pepík se operace bál a tak odmítl. Byl na návštěvě u svého přítele Thibauta na jeho jezeře, kde měl nádherné pstruhy a lososy, kam Pepík rád zajížděl. Uprostřed řeči s ním se Pepík náhle zhroutil a v okamžiku byl mrtvý. Byl pohřben v Cap Chat, jak si přál.

Zemřel o svátku sv. Antonína Paduánského, 13. června, den před svými letošními 66. narozeninami.

*

Na slavný pohřeb přišlo na 60 kněží a i sám biskup měl mši svatou. Přišlo mnoho farníků jak z Barachois, tak i ze Sacré Coeur i z Gaspe.

Tak už za námi do Los Angeles letos nepřijede. Byl to dobrý kněz, který dovedl najít pravou cestičku k lidským srdcím svou obětavostí a lidé ho měli rádi. Budiž mu ta kanadská země lehkou.

Ing. Tomáš Ráček

LETEM SVĚTEM

Los Angeles. — Sotva uplynul den od pohřbu "krále" rockové hudby — Elvise Presleyho, oblíbeného u mladých i dospělých na celém světě, sdělovací prostředky přinesly v pátek 19. srpna zprávu o smrti komika, filmového herce a spisovatele veseloher — Groucho Marxe. Dožil se 86 let. Svým kousavým humorem obveseloval celé tři generace Američanů. Vystupoval ve filmech, zpěvohrách, divadelních hrách i na televizi. Spolupracovali s ním i jeho čtyři bratři, z nichž žije už pouze Zeppo. Před svou smrtí vyslovil přání, aby při jeho odchodu z tohoto světa nebyly roněny žádné slzy, aby byl pohřben bez jakýchkoliv obřadů. Byl synem židovských imigrantů; jeho otec pocházel z Alsaska-Lotrinska a jeho matka z Německa.

• • •

Washington. — Několik bývalých amerických válečných zajatců mohlo nyní veřejně říci pravdu o Castrově účasti na vietnamské válce.

Ano, kubánští vojáci byli ve Vietnamu jako dozorci nad U.S. zajatci v zajateckém táboře, posměšně zvaném "The Zoo". Tábor byl u Hanoje v Severním Vietnamu, a Kubánci, kteří se pokoušeli přinutit americké zajatce k veřejnému přiznání, že se dopustili válečných zločinů, je při tom hrozně trýznili. Kubánští specialisté v trýznění zbili zajatého amerického letce Earl Cobiela tak surově, že ztratil chuť k životu, přestal jíst a následkem toho pak zemřel v zajetí. Severovietnamci pak udali jako příčinu jeho smrti "vážnou nemoc". Všichni trýznění Američané nesměli o svých zkušenostech s Kubánci ve Vietnamu veřejně mluvit ani po svém propuštění na svobodu v roce 1973 (na žádost U.S. departmentu obrany) — aby snad svými výpověďmi neuškodili jiným Američanům, kteří snad ještě byli ve Vietnamu v zajetí. Dnes však, kdy se myslí, že už žádný živý Američan není ve Vietnamu vězněn, a kdy americká vláda usiluje o normalisaci vztahů s komunistickou Kubou, se rozhodli všechno vyjevit, aby se americký národ dozvěděl o ukrutnostech, jichž se kubánští komunisté dopustili vůči Američanům v Severním Vietnamu, a neměl příliš naspěch s navázáním vztahů s vousatým rudým diktátorem Castrem.

• • •

Panama City. — Romulo Escobar Bethancourt, hlavní vyjednavatel Panamy při jednáních s USA o nové smlouvě Panamského kanálu, prohlásil před panamským rozhlasem a televizí, že v případě neschválení této smlouvy U.S. senátem se obyvatelé Panamy rozhodnou pro "cestu násilí" a svrchovanost nad kanálem si pak vynutí. Podle politických pozorovatelů je v přítomné době jen malá naděje na schválení této nové smlouvy U.S. senátem, ačkoliv Carterova administrace si to velmi rozhodně přeje, a k posílení své posice si zavolala i bývalého presidenta Forda a Kissingera, aby Američanům na televisi řekli, že s ujednanou smlouvou o Panamském průplavu souhlasí. Podle nové smlouvy by si Spojené státy podržely svrchovanost nad touto důležitou vodní cestou až do konce roku 1999; pak má průplav i území kolem přejít pod panamskou svrchovanost. Spojené státy by však i potom měly právo vojenského zákroku v případě, že by nebyla zachována neutralita kanálu.

• • •

Washington. — Pentatgon rozhodl, že 712 Američanů, považovaných za nezvěstné ve vietnamské válce, bude prohlášeno za mrtvé. V důsledku tohoto rozhodnutí rodinám nezvěstných už nebude vyplácena jejich plná vojenská mzda, ženy nezvěstných vojínů se stanou úředně vdovami a mohou legálně uzavřít druhý sňatek.

• • •

Řím. — Nacistický válečný zločinec Herbert Kappler, 70, byl na konci druhé světové války šéfem římského gestapa. V této své funkci rozkázal zavraždit 335 nevinných římských občanů v odvetu za zastřelení 32 německých esesáků italskými partizány. Po válce byl za to odsouzen na doživotí. Nyní ležel v nemocnici v konečné fázi rakoviny, a jeho 54letá manželka Annelise jej vynesla z nemocnice římského vězení v zavazadle, patrně s pomocí nemocničního personálu. Kappler už totiž vážil jen pouhých 104 liber. Po svém únosu byl tajně přepraven do Západního Německa. Italská vláda pak musila požádat o jeho extradování, i když věděla, že západoněmecký zákon takový krok v případě smrtelné nemoci zakazuje a odmítá.

• • •

Washington. — Srovnáním statistických údajů z let 1970—1976 federální statistictky úřad (Bureau of Census) zjistil tyto hlavní tendence u amerického obyvatelstva: v USA velké rodiny pozvolna mizí; většina domácností sestává pouze z jednoho či ze dvou členů; nanejvýš s dvěma dětmi; bílému obyvatelstvu se rodí méně dětí, zvyšuje se počet manželských rozluk, stále větší počet lidí zůstává svobodnými a žije osamoceně. Nejvíce dětí mají černoši, Mexikáni a Portorikánci. Zatím co v roce 1970 sotva 41 procent U.S. domácností sestávalo pouze ze dvou členů, v roce 1976 bylo v USA už 51 procent jen dvoučlenných domácností. Z toho je jasně vidět, jaké důtky si na sebe plete bílé obyvatelstvo USA tím, že dává přednost psům a kočkám před dětmi. Marně tedy hromadí své pomíjivé poklady v bankách v naději, že jich na "stará kolena" užijí. Možná, že už v další generaci budou jejich děti "utlučeny čepicemi" černochů a Mexikánů. (A naši exulanti by měli v této perspektivě každopádně učit své děti česky, aby se, v případě nuceného návratu do země svých předků, v ní necítili cizinci, až tam komunismus zajde "na úbytě".

• • •

Tel Aviv. — Izraelská vláda se rozhodla založit další tři židovské kolonie na obsazeném arabském území západního břehu Jordánu. Toto její rozhodnutí se všeobecně považuje za další krok pro úplnou anexi tohoto území k Izraeli. Beginova vláda tam už dříve legalisovala několik židovských kolonií a před nedávnem tam i na území Gázy, které chce rovněž aneketovat, prohlásila platným izraelské zákonodárství v oborech veřejných prací a zdravotního ošetření pro arabské obyvatelstvo. Spojené státy, Francie a Británie formálně protestovaly proti založení těchto tří nových izraelských kolonií na arabském území; jen ale asi ve snaze, nepodráždit proti sobě arabské vývozce zemního oleje. Izraelský ministr zahraničí Moshe Dayan však k tomu řekl, že ve skutečnosti Spojené státy stále více favorisují izraelské rozhodnutí, nevracet Arabům západní pobřeží Jordánu, nýbrž připojit je k Izraeli.

• • •

Chicago. — V amerických velkoměstech se stále množí případy malých dětí, trpících "otravou olovem". Mírná otrava se projevuje bolením břicha a velkou dráždivostí; vážnější otrava olovem pak zvracením a záchvaty, a ve velmi vážných případech může dojít i k mozkovým poruchám a k smrti. Doposud se myslelo, že tyto otravy jsou způsobovány barvou ze zdí, z nábytku a z různých ohrad a plotů, která se po určité době začne loupat a kterou děti pak jedí. Byly podniknuty mnohé kroky pro odstranění této příčiny otravy olovem, avšak ku podivu počet případů otravy olovem dále stoupá. I mladí psi často trpí touto otravou. Nyní byla objevena skutečná příčina otravy olovem: je to pouliční prach, hlína a různá nečistota, do kterých přichází olovo z výfukových plynů aut. Proto se nyní doporučuje umývat chodníky a ulice, kde si malé děti hrají, udržovat své byty v čistotě a zásadně nedovolovat dětem polykat silniční prach a hlínu.

• • •

Madrid. — Španělská policie objevila a zneškodnila na ostrově Majorce na Baleárech, kde má král Juan Carlos svou letní rezidenci, plastikovou bombu, skrytou pod mostem, kudy mělo projet auto s králem a ministerským předsedou Adolfem Suarezem. Naštěstí byl tento pokus o jejich zavraždění odhalen několik okamžiků před zamýšlenou cestou. Podle informace španělské policie teroristé, kteří bombu umístili, patří ke komunistické teroristické organizaci Grapo, která má na svědomí už asi 10 politických vražd a četné únosy, atentáty a loupežná přepadení. Policie byla včas zpravena o tom, že skupina těchto teroristů přijela na Majorku.

• • •

Nairobi. — Pohněvaný Idi Amin, krvavý diktátor Ugandy, dal 24. července popravit zastřelením tři černochy, kteří se prý dopustili urážky vůči jeho osobě. Jeden z nich byl autorem divadelní hry "The Office Is Empty", ve které se nepřímo říká, že Ugandě chybí populární vládce. Druhý zastřelený byl podtajemníkem ministerstva kultury. Amin jej dal zastřelit jen proto, že se zúčastnil prvního představení této hry. Třetí popravený byl ředitelem divadla, ve kterém se toto představení hrálo. Zprávu o těchto třech popravách přinesl za hranice jeden ugandský důstojník, kterému se podařilo uprchnout za hranice.

• • •

Londýn. — Následkem neobyčejného sucha je ve vesnicích na severu Ghany citelný nedostatek potravin, takže tamní vesničané umírají hlady. Vyskytly se tam už případy sebevražd rodičů, kteří neměli co dát jíst svým dětem, a také případy, kdy rodiče zabili své děti, aby je snědli a udrželi se tak při životě aspoň sami. (Totéž se dělo v Sovětském svazu v roce 1932—35.) Tuto zprávu oznámila anglická charitativní organizace "Oxford Committee for Famine Relief".

• • •

Kinšása. — V Zairu byl odsouzen k smrti bývalý guvernér provincie Shaba, generál Munguya Mbenge, protože prý pomáhal "katanžským žandarmům" při jejich nedávném vpádu z Angoly do této provincie. S pomocí marokánských vojáků tito vojáci byli zase zahnáni zpět do Angoly, odkud přišli.

DR. J. BENÁČEK:

Evangelium podle svatého Lukáše

(Dokončení ze str. 5)

běti Starého Zákona, a Jeruzalém, město Jahvových — Hospodinových zaslíbení, se stává východiskem spásy pro celý svět.

*

Tím přicházíme ještě k jiné charakteristice. Daleko jasněji než Marek a Matouš podtrhuje Lukáš **universalitu spásy.** Ježíš je Spasitel všech lidí, bez rozdílu, jak židů tak pohanů, bohatých i chudých, mocných i opovržených. V genealogii Ježíšově se nezastavuje Lukáš u Abraháma, otce Israelitů, jak to činí Matouš, ale vystupuje až k Adamovi, otci **všech** lidí. Jedno z nejdojemnějších Kristových podobenství, podobenství o milosrdném Samaritánovi, zaznamenal pouze svatý Lukáš: ukazuje v něm, jak láska překonává hranice stavů i ras a objímá všechny, tak jako láska Kristova. V podobenství o nebeské hostině říká jasně, že v království Božím budou stolovat lidé ze všech končin světa: všichni jsou pozváni.

Lukášovo evangelium a postava Kristova v něm mají ještě jiný charakteristický rys: Lukáš je evangelista Božího milosrdenství. Jen on nám zachoval Kristova slova: "Syn člověka přišel hledat a zachránit, co je ztraceno." Jen u něho, u Lukáše, čteme episodu o celníku Zacheovi, který přijímá s radostí Krista do svého domu, přes reptání spoluobčanů, že Ježiš navštěvuje hříšníky. Jen u Lukáše slyšíme Kristův příslib lotru na pravici: "Ještě dnes budeš se mnou v ráji". Všichni evangelisté vyprávějí, jak Petr zapřel Ježíše, ale pouze Lukáš dodává, že se Pán ohlédl a pohlédl na Petra. Na pohled bezvýznamná věta, je však naplněna Kristovým milosrdenstvím a vysvětluje Petrův pláč a jeho obrácení. A konečně — nebudeme výpočet prodlužovat, aby neunavoval — jen Lukáš vypráví nezapomenutelné podobenství o marnotratném synu, v němž Pán v překrásném obraze líčí, jak Bůh odpouští i největšímu hříšníkovi a jak ho opět přijímá do své lásky.

* * *

V Markově evangeliu působí Kristus na posluchače svým majestátem: u Lukáše spíše přitahuje svou dobrotou. Nesmíme však tuto Kristovu dobrotu a něžnou pozornost k hříšníkům zaměňovat za "sentimentalismus" s nasládlým a neškodným dobráctvím. Má-li Lukáš pochopení pro lidskou slabost, neznamená to, že ji schvaluje. S tvrdší neúprosností než jeho předchůdci Matouš a Marek zdůrazňuje Lukáš Kristovy požadavky. Kde u jiných evangelistů na příklad čteme, že Kristus žádá od těch, kteří ho následují, aby se zřekli majetku, připojuje Lukáš závažné slovo "všechno": "opustili všechno", "prodej všechno a následuj mne", "zříci se všeho." Víc než ostatní evangelisté Lukáš podtrhuje **radikalitu** Kristova vyzvání. A má také tvrdá slova pro pohodlnost, pro nasycenost duše, pro bohatství a bohaté, ač sám zřejmě nebyl žádný žebrák, když byl lékařem. Lukáš připomíná, že všechny rozhodné okamžiky Kristova života byly připraveny a doprovázeny modlitbou: křest, pobyt na poušti, noc před volbou apoštolů, při proměnění, v Gethsemanech a na kříži, kde Ježíš odevzdává v modlitbě svou duši Otci. A k modlitbě vyzývá Kristus Pán u Lukáše často i své učedníky. Má to být modlitba vytrvalá, neustálá, jako dotěrnost přítele, který prosí v noci o chleba; má být ale pokorná jako modlitba celníkova v chrámě.

Mbenge však uprchl do Belgie; Zaire chce žádat o jeho extradování. Zairská vláda také oznámila, že v době tohoto vpádu zahynulo následkem bojů, anebo zůstalo nezvěstných, celkem 219 Zaiřanů.

• • •

Tripolis. — Napětí mezi Libyí a Egyptem trvá dále. Khadáfy odmítá splnit podmínku příměří, nadiktovanou Egyptem, podle které Libye má odstranit sovětské radarové a raketové základny z blízkosti egyptských hranic. Namísto toho Khadáfy rekrutuje v arabských a evropských zemích dobrovolníky pro armádní útvary, jichž úkolem bude hájit libyjsko-egyptskou hranici proti možnému vpádu egyptské armády.

• • •

Madrid. — Španělsko se v posledních 15 letech stalo z téměř výlučně zemědělské země desátou průmyslovou zemí svobodného světa. Za posledních let Francovy vlády se jeho průměrný roční hospodářský vzrůst téměř rovnal japonskému. Nyní však při přechodu Španělska k demokratickému režimu se stav španělské ekonomie značně zhoršil, a to hlavně k vůli zvýšení cen zemního oleje a světové hospodářské recesi. V roce 1976 hospodářský vzrůst Španělska dosáhl pouze 1.9 procenta a letos — podle odhadů — bude činit asi 3.5 procenta. Inflační zvýšení cen činilo v roce 1976 dvacet procent, ale letos už bude 25 až 30 procent. Předvídá se, že letošní schodek španělského zahraničního obchodu bude asi pět bilionů dolarů; zahraniční dluhy dosahují výše 14.5 bilionu dolarů a současný státní rozpočet obnáší 15 bilionů dolarů. Vláda premiéra Adolfa Suareze rozhodla některá opatření nuceného šetření pro nápravu hospodářské situace. Průmyslové dělnictvo však proti těmto krokům často protestuje a stávkuje. Tyto stávky, vyvolané komunisty, spolu s vysokou inflací jsou největším nebezpečím pro španělskou ekonomii a obnovencu demokracii. Dne 12. července byla snížena hodnota španělské pesety v poměru k U.S. dolaru o 19.7 procenta; záhy nato pak ceny životní začaly ve Španělsku rychle stoupat. Dnes se za jeden U.S. dolar obdrží 83 peset, zatím co před devalvací 67 peset.

Komunisté požadují zestátnění průmyslových podniků a předání jejich správy dělnictvu; slibují, že tím budou hospodářské potíže země rázem — jakoby mávnutím magické hůlky — vyřešeny. Dělnictvo, zorganizované v pracovních uniích a obratně ovlivňovaných komunisty, této nehoráznosti snadno věří a dává se strhnout ke stávkám. Unie už ohlašují, že letošní podzim bude "horký" a plný stávek. Španělsko by se chtělo stát členskou zemí Evropského hospodářského společenství, avšak ostatní země této organizace se dnes obávají přijmout mezi sebe tohoto "chudého bratra", jehož přítomnost — vedle chudého Řecka a chudého Portugalska — by ještě zhoršila ekonomické problémy západního trhového společenství. Jinak se Španělsko jen málo zajímá o členství v NATO, protože by zatím chtělo zůstat neutrální. A Sovětský svaz je samozřejmě povzbuzuje k neutralitě výhodnými nabídkami prodeje zemního oleje.

• • •

Cape Canaveral. — V sobotu 20. srpna byla na nosné raketě typu "Titan Centaur" vyslána do vesmíru sonda Voyager II., která má v červenci 1979 dospět k Jupiteru a v srpnu 1981 k Saturnu; k Zemi má poslat televizní snímky povrchu obou planet zároveň s údaji o složení a hustotě jejich atmosféry, o síle magnetického pole a hustotě kosmických paprsků u obou planet. Dne 1. září bude vyslána k týmž planetám kratší cestou sonda Voyager I., která má dospět k Jupiteru v březnu 1979 a k Saturnu v listopadu 1980. Obě sondy pak ještě poletí k dalším planetám naší sluneční soustavy a posléze tuto soustavu opustí. Doufá se, že tyto sondy, jichž zhotovení stálo 500 milionů dolarů, přispějí k objasnění problému původu naší sluneční soustavy.

• • •

Djakarta. — Dno Indického oceánu uprostřed mezi ostrovem Jávou a severním pobřežím Austrálie bylo v pondělí 22. srpna postiženo velkým zemětřesením. Jeho síla je různě odhadována — od 7.7 až k 8.9 jednotkám desítimístné Richterovy stupnice. Kdyby tak silné zemětřesení bývalo postihlo zalidněnou souš, bývalo by způsobilo nedozírné škody. Byla vyslovena domněnka, že to byl doposud nejsilnější zemský otřes v celé známé historické době. Toto zemětřesení vyvolalo 100 stop vysokou mořskou vlnu, která smetla do moře několik desítek indonéských ostrovanů a jednu celou pobřežní vesnici. Než se tato sopečná vlna utišila a vstřebala, způsobila ohromné vlnobití po celé hladině Indického i Atlantického oceánu. S lodmi, které byly v blízkosti epicentra zemětřesení to "pořádně zahoupalo", odhodilo je několik desítek mořských uzlů stranou, a lidé na palubě lodí si v hrozné panice uvědomili, že jsou jen "sirkovou krabičkou" na hladině božích oceánů.

• • •

Seul. — "Ptáček" uletěl z klece: Jihokorejec Tongsun Park, bohatý velkoobchodník s rýží ve Washingtoně a zároveň agent režimu jihokorejského diktátora Parka, jemuž se podařilo podplatit řadu U.S. kongresníků, aby při rozhodování v Kongrese favorisovali Jižní Koreu, odletěl z Londýna náhle do rodné Koreje, aby navštívil prý svou těžce nemocnou matku. U.S. státní department se právě chystal požádat londýnskou vládu o jeho extradování. Mezitím v Seulu Tongsun Park oznámil, že zůstane v Jižní Koreji "na neurčito". Když U.S. velvyslanec v Seulu požádal Parkovu vládu o spolupráci při vyšetřování aféry podplácení U.S. kongresníků, jihokorejský ministr zahraničí odpověděl za svou vládu, že Tongsun Park prý tak jednal ze své vlastní iniciativy a nikoliv jménem korejské vlády; jihokorejská vláda proto za nic nemůže a v celé věci nemůže nic dělat.

• • •

Peking. — Státní tajemník Cyrus Vance přiletěl v pondělí 22. srpna do Pekingu na čtyřdenní návštěvu komunistické Číny. Je to po dvou letech první kontakt U.S. vlády s Pekingem na vyšší úrovni. Protože Spojené státy dosud nepřerušily své normální diplomatické styky s Taiwanem, nečeká se, že tato návštěva přinese nějakou zásadní změnu ve vztazích USA s Pekingem. Vance sám o tom řekl, že hlavním cílem jeho návštěvy je pouze "pokračovat ve vztazích s Čínskou lidovou republikou na vyšší úrovni".

Sovětský pracující lid je stále pátým kolem u vozu . . .

Moskva. — Dnes už všichni znalci Sovětského svazu vědí, co se dověděla hrstka zasvěcených už během 2. světové války, že za 28 let bolševického hospodaření se nepodařilo Leninovi ani Stalinovi jen aspoň dohonit zemědělskou produkci starého carského Ruska, které bylo bez traktorů, traktorových stanic, kolchozů a sovchozů obilnicí celé Evropy. Vědělo se sice o ohromných plánech industrializace Ruska, o stavbách hydroelektráren na Dněpru, Volze a Jeniseji, které měly přetvořit zemědělské Rusko na průmyslový stát lacinou prací vězňů, ale vědělo se též o nespokojenosti a veliké bídě sovětských občanů. Nepřipravenost Sovětů na válku našla svůj výraz v dohodě Molotova s nacistickým Německem v paktu o neútočení. Když pak Hitlerův "Drang nach Osten" postavil proti sobě německé a sovětské vojáky, byly to jen Hitlerovy gestapácké metody, které mu už na Ukrajině prohrály jeho jinak zajištěné vítězství. Prohnaný Stalin, jemuž Hitler "nahrál" svým vražděním nevinných Ukrajinců, prohlásil, že udělá novou sovětskou ústavu s uznáním Ukrajiny a Běloruska jako "samostatných" republik, otevřel kostely, pomlčel o komunismu a z prohrávané války udělal germánské tažení proti "svaté Rusi", která nesmí Germánům podlehnout.

Bez všestranné americké vojenské pomoci by se však Stalinovi bývala těžko vyhrávala i takto "posvěcená válka o svatou Rus".

Stalin na Jaltě a v Teheránu obehrál své západní válečné spojence, zajistil se, aby se po porážce Hitlera neobrátili proti němu, a po konferenci v německém Potsdamu se opět v Kremlu zabarikádoval; hermeticky uzavřel novou západní hranici svého imperia, aby nikdo neviděl, v jaké bídě ve skutečnosti sovětský lid žije, a dal rozkaz k neokolonialistickému vykrádání všech svých nových satelitů až po Československo — aby urychleně dohonil Západ.

Vývoj událostí od Malenkova a Kruščeva pak máme dosud všichni ještě v paměti.

* * *

Přesto i dnešní komunistické hospodářství může nabídnout širokým vrstvám sovětského obyvatelstva pouze skromné množství spotřebního zboží. Bez americké pomoci by pro ně nemělo ani dostatek chleba. Jen pro komunisty, důležité specialisty a různé privilegované osoby je všeho dostatek.

Pro obyčejný lid existuje jen velmi málo obchodů s potravinami. Tak například na jednom novém moskevském předměstí, které má 20,000 obyvatel, jsou pouze dva potravinářské obchody.

Aby obyčejný lid v žádném případě toho nemohl mnoho nakoupit a musil být stále nějak zaměstnán, komunisté vymyslili systém front ve všech zemích, kde se dostali k moci. Pro každou potravinu je nutno v Sovětském svazu stát třikrát ve frontě: poprvé před vyhledáním si zboží, po druhé před pokladnou, kde po zaplacení se obdrží poukázka na požadovanou potravinu, a po třetí na místě, kde na předložení stvrzenky o zaplacení se zboží obdrží. Nejednou po první vystálé frontě je zákazníku suše řečeno, že žádané zboží už není. Podle úředních sovětských statistik obyvatelstvo Sovětského svazu prostojí ve frontách na 30 bilonů hodin ročně. V Americe nikdo nestojí fronty před potravinářskými obchody, protože potravin je dost — i bez státního či federálního plánování. Jen jednou tu byly fronty na gazolin, a také bývají fronty u pokladny před začátkem některého populárního filmu, sportovních utkání, výstavy předmětů, nalezených v hrobce faraona Tu tan khamona, či na chicagské radnici začátkem roku pro příděl vyhledávané zahrady k letním piknikům.

Prodavačky sovětských státních obchodů jsou vůči zákazníkům nezdvořilé, ba i výslovně hrubé.

Podle úředních statistik každý sovětský občan sní průměrně 120 liber masa ročně. Ve skutečnosti však sní pouze asi 40 liber, za předpokladu, že na to má peníze. Víc totiž nesežene.

Zodpovědnost za špatné zásobování potravin musí podle sovětských zvyklostí na sebe vzít ministři zemědělství, ačkoliv na tom sami nenesou žádnou vinu. Příčinou nedostatku potravin je marxistický hospodářský systém, který je svou povahou neúčinný. Dříve tyto ministry prostě střídali. Nevěříte? Zde máte důkaz: Z 18 ministrů zemědělství, kteří v Sovětském svazu existovali od nucené kolektivisace v roce 1932, jich bylo k vůli nedostatku potravin zastřeleno 8. Dnes jsou už jen zbaveni své funkce, přísně pokáráni, vyloučeni ze strany a posláni někam na sibiřské pláně.

Lékařské ošetření obyčejného pracujícího lidu je v Sovětech v důsledku zestátněné mediciny sice bezplatné, avšak je velmi povrchní a nedostatečné. Lékař svého pacienta nezná, v jedné hodině musí ošetřit asi 10 lidí a má přesně vymezený počet těch, které smí uznat za práce neschopné. "Ústavy národního zdraví" mají k disposici pro ošetření svých pacientů pouze asi desetinu léků a ostatních potřeb, jichž by bylo nutno k náležitému ošetření. Pro komunisty, vysoké specialisty a jiné privilegované osoby režimu však existují zvláštní kliniky, kde ošetření je velmi dobré. Lékařští specialisté jsou také vyhrazeni v první řadě pro tyto osoby. Pro obyčejný lid sice existují ještě speciální kliniky, kde ošetření je ucházející, avšak tam je nutno za vše platit. Kdokoliv si to může dovolit, dává přednost těmto placeným klinikám. Pro "sloupy režimu, vojska, policie a tajné policie" se udělá samozřejmě všechno. Ti bydlí v uzavřených předměstích Moskvy, kam je obyčejným smrtelníkům přístup zakázán. Když někdo z těchto důležitých komunistů onemocní a potřebuje světoznámého specialistu k rozpoznání jeho nemoci, přivezou jej k němu večer v autu se ztaženými záclonami, aby na př. i lékař— specialista ze satelitního Československa nevěděl, kde byl a kudy jej k nemocnému vezli.

V bezplatných nemocnicích pro obyčejný lid je pooperační ošetření nedostatečné a primitivní. O pouhou sterilisaci i obyčejných chirurgických nástrojů je špatně postaráno. Vše má vyřešit veliký hrnec vařící vody.

Lékaři, lékařky a ošetřovatelky těchto nemocnic jsou vůči pacientům hrubí a bezohlední. Nejsou to "milosrdní samaritáni", ale spíše nemilosrdní.

Sověti a jiné komunistické země se honosí různými statistikami o "dobrém" lékařském ošetření svého lidu, avšak tyto statistiky jsou falešné a falšované; socialistická medicina nemůže svým pacientům nabídnout leč pramizerné zdravotní ošetření. V celém t. zv. socialistickém bloku se dnes dostává nejlepšího ošetření nemocným ve Východním Německu, v Československu, v Mad'arsku a v Jugoslávii. V Československu to ale nezavedli komunisté, nýbrž Masarykova 1. republika, které nezbyl čas práci ve zdravotnictví dokončit. Přijede-li tam však dnes některý krajan z Ameriky na dovolenou a zaplatí-li ošetření v USA dolarech, dostane se mu prvotřídních lékařských i ošetřovatelských služeb. V porovnání k cenám v Americe je takové léčení skutečně laciné, a pak si zde naši návštěvníci Československa u piva vyprávějí, jak výborně byli v komunistickém Československu ošetřeni. Ovšem, ale za americké dolary!

SPORT

I. LIGA KOPANÉ V ČESKOSLOVENSKU ODSTARTOVALA I. KOLEM

SPARTA—LOK. KOŠICE 1:1

Branky: Po kopu z rohu se míč přikutálel k Chovancovi, a ten dělovkou prostřelil hráz před košickou brankou — 1:0. Móder šikovně přehodil na nabíhajícího Ujhélyho o ten zblízka vyrovnal.

TRENČÍN—SLAVIA 3:2

Branky: Po střele P. Herdy vrátil Kiššem vyražený míč R. Svoboda pohotově do trenčínské sítě — 0:1. Sokol vyrovnal na 1:1. P. Herda z penalty vrátil Slavii vedení — 1:2. Trenčín opět vyrovnal, autorem branky byl Rusňák — 2:2. Minutu před koncem zápasu Kovacz z penalty zajistil domácím oba body.

BOHEMIANS—OSTRAVA 1:1

Branky: Zajaroš centroval z levé strany a nejlepší útočník Ostravy Mrázek (přestoupil z Frýdku-Místku) hlavou přesně trefil roh branky — 0:1. Valent po kopu z rohu nechytatelnou bombou vyrovnal na 1:1.

PREŠOV—DUKLA 4:0

Branky: Nařízený přímý kop poslal Majerník z dobrých 25 metrů poprvé do sítě hostí, když míč byl tečován ještě některým hráčem Dukly. Po chybě obrany vstřelil opět Majerník druhý gól. Bubenko zblízka zvýšil na 3:0. Dvě minuty před koncem ukončil skóre zápasu Šálka — 4:0.

BRNO—PLZEŇ 3:1

Branky: Kotásek celkem běžně odcentroval a Janečka (přestoupil z TJ Gottwaldov) nastavil míči do cesty svou hlavu tak šikovně, že to byl čistý gól — 1:0. Kroupa z penalty zvýšil vedení Brna na 2:0. Jelínek po přihrávce Dvořáka snížil na 2:1. Konečně Kroupa hlavou dal na 3:1.

TEPLICE—INTER 1:1

Branky: Horváth obešel asi čtyři hráče Teplic a k tyči vstřelil první gól utkání — 0:1. Melichar přihrál před branku a Pokluda vyrovnal.

SLOVAN—TRNAVA 1:2

Branky: vedoucí gól Trnavy vsítil Bad'ura. Za domácí vyrovnal Gallis (přestoupil z VSS Košice). Vítězný gól dal Zelenský.

ŽILINA—DUKLA B. BYSTRICA 1:2

Branky: Vedení se ujala Žilina gólem Beleše po přihrávce Chobota. Kocián po centru Poláka (nastoupil na vojnu z VSS Košice) vyrovnal. Mráz (nastoupil na vojnu z Interu) prošel mezi třemi obránci, přihrál Grikovi (přestoupil z Vítkovic), který perfektní střelou rozhodl o tom, že i druhý nováček získal oba body.

★

Cs. druhá nejvyšší fotbalová soutěž — 1. národní liga kopané — začala

Místo jedné celostátní 2. ligy byla vytvořena 1. národní liga, která má tři skupiny. Česká je skupina A, moravská je skupina B (v níž startuje i několik českých mužstev) a slovenská je skupina C. Klíč k postupu do I. ligy je tento: Vítězové skupiny A a B sehrají mezi sebou utkání; kdo z nich vyhraje, nastoupí proti vítězi skupiny C. Konečný vítěz tohoto zápasu postoupí do celostátní I. ligy.

Skupina A

Kovo Děčín—Poldi Kladno 4:1, Spartak BS Vlašim—VTJ Tábor 5:2, Dynamo České Budějovice—RH Cheb 3:1, Baník Sokolov—AŠ Mladá Boleslav 1:1, Spartak Ústí nad Labem—ČSAD Benešov 0:0, UD Příbram—VTJ Žatec 3:1, VTJ Tachov—VTŽ Chomutov 1:1 a pražské derby TJ Xaverov—Viktorka Žižkov bylo odloženo na 24. srpen.

Skupina B

LIAZ Jablonec—Ostroj Opava 1:2, VP Frýdek-Místek—VKOD Poruba 3:1, Spartak Hradec Králové—TZ Třinec 1:0, NHKG Mor. Ostrava—SMŽ Olomouc 0:0, VCHZ Pardubice—TJ Gottwaldov 3:0, Zbrojovka Vsetín—KPS Brno 1:0, Baník Havířov—TJ Vítkovice 2:1, Slovan Liberec—ŽD Bohumín 1:0.

Skupina C

LB Spišská Nová Ves—VSS Košice 0:1, SH Senica—Plastika Nitra 3:1, RH Bratislava—ZVL Kysucké Nové Mesto 2:0, Partizán Bardejov—Chemlon Humenné 0:1, Spartak Dubnica—Zemplín Michalovce 1:1, BZVIL Ružomberok—Spartak Komárno 5:1, Polnohospodár Trebišov—ZVL Považská Bystrica 2:0, Gumárne Púchov—Strojárne Martin 1:1.

★

Českoslovenští fotbaloví reprezentanti

hráli na mezinárodním turnaji o pohár krále Mohammeda V. v marockém Rabatu. Tato účast čs. reprezentačního mužstva na turnaji sloužila za velmi kvalitní přípravu, pomohla prověřit formu a souhru mezi jednotlivými řadami. Trenér čs. mužstva Václav Ježek byl po operaci žlučníku, a tak hlavním trenérem byl dr. Jozef Vengloš (Slovan Bratislava), jeho asistentem byl Jaroslav Vejvoda (Dukla Praha). Turnaje se zúčastnili brankáři: Michalík (Ostrava), Hruška (Bohemians) — obránci: Pivarník, Gogh (oba Slovan), Pauřík (Slavia), Samek (Dukla), Dvořák (dříve Dukla, nyní Brno), Jurkemik (Inter) — záložníci: Pollák (dříve VSS Košice, nyní je na vojně v Dukle Banská Bystrica), Dobiáš (dříve Trnava, nyní Bohemians), Kozák, Móder (oba Lok. Košice) — útočníci: Masný (Slovan), Józsa (Lok. Košice), Gallis (dříve VSS Košice, nyní Slovan), Nehoda (Dukla).

V prvním zápase čs. fotbaloví reprezentanti porazili anglický prvoligový tým Everton na penalty 5:3, když v normální hrací době skončilo utkání 1:1. Autorem gólu byl Nehoda. Penalty proměnili Masný, Nehoda, Józsa, Jurkemik a Dobiáš. Michalík jednu penaltu chytil, jedna šla do tyče. Čs. tým měl zřetelnou převahu, zvláště ve druhém poločase a také brankové šance. Tak jak jsou čs. hráči mistři v penaltovém střílení, tak jsou také mistry v zahazování vyložených příležitostí. Ligový král střelců Józsa, který byl povolán do mužstva pro jeho brankový čich a nesmírně tvrdou a přesnou střelu, byl třikrát sám před brankářem, vyšel však naprázdno. Druhým finalistou se stala jedenáctka Rumunska, která vyřadila marockého mistra WAC Casablanca. Utkání skončilo rovněž remízou 1:1, po střelbě penalt postoupilo Rumunsko poměrem 3:2. Ve finále turnaje pak Čechoslováci podlehli Rumunům 1:3. Jediný gól dal Masný. Utkání rozhodly chyby v čs. obraně, neuvěřitelné omyly, a potom nemohoucnost kanonýrů. Rumuni dali dvě šťastné branky ze hry, jednu z penalty, která prakticky nebyla.

Sestava proti Evertonu: Michalík — Pivarník, Samek, Dvořák, Gogh — Pollák, Dobiáš, Móder — Masný, Józsa, Nehoda.

Sestava proti Rumunsku: Hruška — Pauřík, Jurkemik, Dvořák, Gogh — Pollák, Kozák, Móder — Masný, Gallis, Nehoda.

Boj o třetí místo se stal kořistí domácí Casablanky, která vyhrála nad Evertonem 1:0.

POK

★

● ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V neděli 21. srpna se hrálo první ligové kolo podzimní části na Morton West s týmem Adrie (Jugoslávci). **Nejdříve se utkaly rezervy a Sparta vyhrála 3:1.** První gól vstřelil z dálky Kuraitis. Na 2:0 zvýšil Jožka Příkazský, který slabě vyražený míč brankáře Adrie dorazil do sítě. Potom přišli ke slovu hosté, když jeden z nich tvrdě vypálil z 35 metrů a brankář Murphy nestačil střelu krýt — 2:1. Ve druhém poločase Rapley na krátkto přihrál Vlčanskému, ten nezaváhal a ukončil celkové skóre na 3:1. Manažér spart'anské rezervy Kop měl tyto hráče: Murphyho, Cosentina, Veselého, Bartůňka, Duhma, Králíka, Kuraitise, Minaříka, Rapleye, J. Příkazského, McManuse, Vymyslického, Yurkovice a Vlčanského. Výborně hrála celá obrana: Cosentino, Veselý, Bartůněk a Duhm, kteří kryli celý prostor před brankářem Murphym, který se teprve učí brankářskému umění. Takže za celých 90 minut na něho obrana pustila jen tři střely. Největší práci v záloze odvedl Kuraitis a Minařík, snažil se i Králík. V útoku byl nejlepší J. Příkazský a Vlčanský (nastoupil až po přestávce). Za vítězství zaslouží dík všichni hráči Sparty.

Sparta—Adria 0:2

Manažér Jarda Fajkus poslal na hřiště tuto sestavu: Pospíšil — V. Příkazský, Ďuriš, Rys, Hassey — Hall, Erikson, Brennan — Maňásek, Vlčanský, Tsoukalas. Střídali: Phillips, Minařík, Cosentino. Na začátku byla hra vyrovnaná, ale pak zahrál novic Erikson rukou v pokutovém území a z nařízené penalty se hosté v 19. min. ujali vedení. Pospíšil se vyznamenal, když kryl bombu z 20 metrů. Ve 40. min. měl největší šanci k vyrovnání Vlčanský, ale jeho střela šla vedle. Nato minul míč ve velkém vápně v dobré pozici Maňásek. Hned po přestávce zachránil jistý gól Pospíšil, poté zachránilo Spartu břevno. V 76. min. přišla osudná chyba Ďuriše, když minul míč, ten se dostal přesně na nohu útočníka soupeře a Sparta prohrávala 0:2. Sparta mohla ještě snížit, ale míč, který putoval do prázdné branky Adrie se odrazil od drnu a přeskočil břevno. Sparta může děkovat brankáři Pospíšilovi, který schytal i nemožné. V obraně vynikl Rys a Ďuriš. Ve středové ose hrál a dřel Hall, špatný nebyl až na tu penaltu Erikson. V útoku nesnese nikdo přísnější měřítko a byla to také nejslabší řada. Je neuvěřitelné jak špatně zahrál Maňásek a Tsoukalas. Novic Phillips mnoho neukázal. Manažér Jarda Fajkus má opravdu těžkou pozici, neboť mu scházejí všechny opory a hráči si na sebe teprve zvykají, proto vázne kombinace a lehkost. Navíc schází střelec.

Druhé utkání hraje Sparta na Winnemacu s týmem Rams. Rezervy začnou v poledne ve Winnemac parku, první týmy hrají od 3 hod. odpoledne na hlavním stadiónu. S tímto týmem se Sparta ještě neutkala, ale měl by to být soupeř, s kterým lze získat bod.

Končíme heslem: At' vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná.

★ POK

Náš sportovní zpravodaj PETR HORÁK hlásí:

ROZHOVOR S BECKENBAUEREM

Franz Beckenbauer přijel do Washingtonu se svým newyorským klubem Cosmos k poslednímu diviznímu střetnutí letošní americké sezóny. Ačkoli je ve Spojených státech prakticky nováčkem — z Bayernu Mnichov přestoupil do Cosmosu za tři miliony dolarů teprve před

"Paní Marino, tuhle přední vlnu mi prosím Vás, předě lejte."

"Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!",

"Naše sousedka má teď tentýž účes a manžel ji začíná zdravit..."

Gu.4-1118
MARINA'S BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon – formerly at 26th St & Hamlin.
5234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.

● MINARIK'S BAKERY
Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes
5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854
Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

několika měsíci — překvapil novináře slušnou a rychle se zlepšující angličtinou. Když jsem dostal Beckenbauera k svému mikrofonu, nedalo mi to, abych nezačal otázkou tak trochu na tělo — zda nepostrádá prvotřídní fotbal, který se hraje v západoněmecké Bundeslize... Frank Beckenbauer tvrdí, že tu prvotřídní kopanou nepostrádá, protože její úroveň ve Spojených státech je výborná. Beckenbauer byl velmi překvapen výborným stylem a velkými boji v kopané v Severní Americe. Postrádá ovšem své přátele z Bayernu; vždyt' s Gerdem Müllerem a Seppem Maierem hrál 12 let, a to už nejsou pouze oddílovými kolegy, ale skutečnými přáteli. Beckenbauer dodává, že v říjnu pojede domů do Německé spolkové republiky na dovolenou a jistě prožije se svými přáteli velké setkání... Potom jsme v našem rozhovoru přešli k úrovni severoamerické kopané ve srovnání s evropskými týmy. Franz Beckenbauer nespatřuje v koncepci a stylu kopané ve Spojených státech a v Evropě velký rozdíl. Dodává však, že srovnávat styly kopané v Evropě a třeba v Latinské Americe je vždycky těžké. Ve Spojených státech přistupuje nový důležitý faktor — počasí, a často nerovný terén. Podle Beckenbauerových slov zde nelze hrát ve velkých vedrech po evropsku 90 minut v plném tempu. Jinak zde jsou ovšem výborní hráči, kteří se dokáží pružně přizpůsobit kterémukoli stylu, tedy i Beckenbauerovu. Beckenbauer sám však hrál 13 let libera, a nyní hraje v týmu New York Cosmos vedle Pelého středního útočníka. Beckenbauer o tom říká, že uvidí ještě v budoucnu, jak mu bude tato role vyhovovat, zatím však z ní má dobrý pocit. Cosmos samotný má mnoho stylů a pro trenéra je těžké určit koncepci, když v mužstvu jsou Angličané, Němci, Američané, Italové, Brazilci a dokonce Jihoafričané; přičemž každý má poněkud odlišný vlastní styl hry. Protože však jde o prvotřídní hráče, dokáží se navzájem přizpůsobit. Potom jsme v rozhovoru přešli k Beckenbauerovým vzpomínkám na finálové střetnutí Německé spolkové republiky s Československem v mistrovství Evropy v Jugoslávii a k československému fotbalu vůbec.

Beckenbauer říká, že finále evropského šampionátu s Československem přineslo velmi dobrou kopanou, a že dalo hodně nejen hráčům, ale i divákům. Výsledek 2:2 pokládá za spravedlivý, nikoli však systém střelby pokutových kopů, jenž rozhodl o mistru. Beckenbauer se osobně domnívá, že nový zápas by byl v tomto případě spravedlivější. O československé kopané má ovšem nejlepší mínění.

Od minulosti jsme se však dostali k současnosti a budoucnosti... Franz Beckenbauer dosud neví, zda se zúčastní mistrovství světa v kopané v příštím roce v Argentině v dresu Německé spolkové republiky. A na mou přímou otázku, zda je v týmu New York Cosmos skutečně št'asten, odpovídá jednoznačně kladně.

Beckenbauer tvrdí, že nejlepších 8 mužstev severoamerické ligy kopané NASL, které se probojovaly do závěrečných zápasů o titul šampióna Spojených států, má úroveň, s níž by obstály v jakékoli evropské ligové soutěži. Beckenbauer říká, že je velmi překvapen úrovní špičkového severoamerického fotbalu, a že toto své tvrzení míní opravdově.

S Franzem Beckenbauerem jsem se ve Washingtonu setkal ještě jednou; na novinářské tribuně při zápase týmů New York Cosmos a Washington Diplomats. Zaskočil jsem na několik otázek k Beckenbauerovi, který nehrál pro zraněné achilovky, a šetřil si je raději na takzvaná "play-off" utkání o titul amerického šampióna. Zajímaly mě Beckenbauerovy plány po sezóně, která je ve Spojených státech poměrně krátká... Beckenbauer říká, že po skončení sezóny, asi v polovině října, si vezme dovolenou. Hraje totiž už 16, 17 měsíců za sebou, a to je podle jeho slov příliš mnoho. Souhlasil jsem, a přešel k snad klíčové otázce našich rozhovorů. Co je vlastně pravým důvodem, že slavný Franz Beckenbauer, který je na vrcholu své fotbalové kariéry a který získal podruhé nejvyšší ocenění — trofej roku pro největšího evropského fotbalistu — zanechal kopané v Evropě a odešel do Spojených států. Beckenbauer dal na přímou otázku přímou odpověd'. Důvod byl podle jeho slov jednoduchý — výborná smlouva a jeho věk. Mimochodem, Beckenbauer byl zakoupen klubem New York Cosmos z mnichovské metropole za tři miliony dolarů, a v září mu bude 33 let. Jeho kariéra byla ohromná. Beckenbauer získal vše, co bylo možné ve špičkovém fotbalu získat — byl v týmu mistrů světa, mistrů Evropy, i vítěze Poháru mistrů. Beckenbauer se ptal sám sebe, co může ještě v německé kopané chtít víc... A řekl si, že pro americkou kopanou může udělat víc, než by ještě mohl udělat pro kopanou německou či evropskou... Dali jsme Beckenbauerovi za pravdu. A za několik dní jsme sledovali populárního "císaře Franze", jak skvěle si vede v prvním utkání závěrečného seriálu amerického mistrovství. A jak jej miluje americké obecenstvo téměř tak, jak jej milovaly ochozy bavorské metropole. A uvědomili jsme si, že je to také značně jeho zásluhou, že se na kopanou v New Jersey přišlo podívat téměř 78 tisíc diváků. A že kopaná prožívá ve Spojených státech své nové jaro...

* * *

KOPANÁ JDE AMERIKOU

Ve Spojených státech začaly závěrečné zápasy amerického šampionátu v kopané. A především jasně prokázaly, že popularita kopané je zde na nečekaně rychlém vzestupu. Například utkání týmu New York Cosmos s celkem Fort Lauderdale v Rutherfordu ve státě New Jersey shlédlo 77 tisíc, 691 platících diváků. Cosmos zvítězil 8:3, a jeho nejlepšími hráči byli Brazilec Pelé, Němec Beckenbauer a Ital Chinaglia. Takzvaná "play-off" utkání nejlepších amerických celků však prokazují, že rychle roste úroveň hry domácích hráčů; nehledě k tomu, že Spojené státy začínají mít nadějnou hráčskou základnu v tisících žákovských a dorosteneckých družstvech, jež rostou jak houby po dešti.

* * *

VELKÁ CENA RAKOUSKA

Na Velké ceně Rakouska automobilů Formule jedna, jejíž výsledky se započítávají do soutěže o titul mistra světa, došlo k velkému překvapení. První místo obsadil vcelku neznámý 30letý Australan Alan Jones na voze Shadow. Jeho průměrná rychlost byla 198 kilometrů za hodinu. Jones se ujal vedení v závodě poté, co loňský mistr světa, Angličan James Hunt, měl poruchu na motoru svého vozu McLaren. Druhý projel cílem exmistr světa, Rakušan Niki Lauda, na Ferrari. Tím si Lauda téměř zajistil titul letošního mistra světa, poněvadž už má 54 body v celkové klasifikaci. Druhý závodník v celkovém pořadí šampionátu, Jihoafričan Jody Scheckter, má o 16 bodů méně. Už potřetí selhal na letošních Velkých cenách motor Američanu Andrettimu, který tak s 32 body klesl na čtvrté místo.

* * *

TERORISTÉ VE SPORTU

Evropská plavecká mistrovství v Joenkoepingu ve Švédsku začala za zvláštních bezpečnostních opatření, poněvadž došlo k výhrůžkám pumovými atentáty proti reprezentantům Německé spolkové republiky.

* * *

NEPORAZITELNÝ VILAS

Argentinský tenisový reprezentant, Guillermo Vilas, dosáhl dalšího skvělého vítězství. Ve finále mezinárodního turnaje v Dublinu ve státě Ohio porazil nečekaně hladce Američana Briana Gottfrieda 6:2 a 6:1. Je to páté Vilasovo turnajové vítězství za sebou,a jeho třicáté-páté v jednotlivých utkáních.

* * *

CONNORSŮV PÁD

Na mezinárodním tenisovém turnaji v Indianapolis dosáhl skvělého úspěchu Španěl Manuel Orantes, který ve finále nečekaně rozdrtil Američana Jimmy Connorse 6:1 a 6:3. Ve čtyřhře si odnesli palmu vítězství Chilané Fillol a Cornejo, kteří v rozhodujícím utkání zdolali Australany Fletchera a Crealyho 5:7, 7:5, 6:3.

* * *

ŠACHY

V semifinále mistrovství světa v šachu porazil sovětský reprezentant Spasskij Mad'ara Portische a ujal se vedení v poměru sedm ku šesti. Vítěz tohoto střetnutí se utká s bývalým sovětským reprezentantem, Viktorem Korčnojem, který emigroval do Holandska, a v druhém semifinále porazil sovětského velmistra Polugajevského nečekaně vysoko 8 a půl ke čtyřem a půl bodu. Korčnoj je nyní ve vynikající formě, a má reálnou šanci vybojovat si právo vyzvat sovětského mistra světa Karpova k boji o titul světového šampiona. Zatím se vede spor o to, koho má vlastně emigrant Korčnoj reprezentovat. Sovětský svaz totiž vetoval oba dosavadní návrhy, aby Korčnoj hrál pod holandskou vlajkou anebo pod neutrálním symbolem.

* * *

LEHKÁ ATLETIKA

Ve finále Evropského poháru lehkých atletů v Helsinkách vytvořila Karin Rossleyová z Německé demokratické republiky nový světový rekord v běhu na 400 metrů překážek časem 55 celých 63 setin vteřiny. Bývalou světovou rekordmankou byla Tat'ána Storožev ová ze Sovětského svazu s časem o 21 setin vteřiny horším.

K 16. výročí existence Berlínské zdi

Pokrok komunistů ve vražedných opatřeních

Berlínská zed' byla postavena právě před 16 lety, aby zamezila útěkům uprchlíků z rudé diktatury na svobodu. Od té doby východoněmecká policie rozšířila a zlepšila systém barikád, nástrah a překážek, aby Východním Němcům úplně znemožnila útěk z NDR. — Berlínská zed' už dnes měří 104 kilometry a je hlavním dělítkem mezi východním a západním Berlínem. K systému ostrahy patří rovněž téměř 180 kilometrů plotů z ostnatých drátů nabitých elektřinou, 260 policejních psů, minová pole, protitankové zátarasy a kulomety, jež obklopují západní Berlín. — Také po celé hranici mezi východním a západním Německem jsou neproniknutelné drátěné ploty, minová pole, kulometné věže a silně vyzbrojené hlídky. — Nedávno byl postaven na východoněmecké straně hranic nový plot, který je tři metry vysoký a zapuštěný v zemi do hloubky jednoho metru. Ostnatý drát činí obtížným, ne-li úplně nemožným, vyšplhat se po něm, protože ostří drátů zachytí oděv a zraní ruce kohokoliv, kdo by se o to pokusil. — V Berlíně ovšem stojí stále ještě ona stará, obludná zed', která je kombinací cihel, betonových panelů a částí budov, a hned za ní byla postavena nová zed', jež je téměř ze čtyři metry vysokých betonových prefabrikátů; horní okraj této zdi zakončuje po celé délce betonové potrubí, jež rovněž znemožňuje zachytit se rukou. — Východoněmecká pohraniční stráž zde před několika lety instalovala automatická střelná zařízení v tak zvaných pásmech smrti, jež se uvádějí v činnost dotykem nebo přerušením nášlapových drátů. — Východoněmecký pohraničník, který uprchl na Západ, řekl, že ještě účinnější jsou však minová pole, označovaná komunisty jako "nová překážková zbraň 501". Jde o malé miny, rozmístěné blízko sebe nedaleko zdi, jež se přivádějí k výbuchu nášlapovým drátem, a jež vystřelují ocelové střepiny všemi směry.

Uprchlý východoněmecký pohraničník řekl, že jedna z těchto min vážně zranila 17letého východního Němce, když se 29. června pokusil o útěk z NDR.

Organizace nazvaná na památku smutného data, kdy byla berlínská zed' postavena — **"Studijní skupina 13. srpna"** — zjistila, že se v poslední době jen nemnoha východním Němcům podařil útěk přes berlínskou zed'. Podle této organizace, útěky sice pokračují, ale lidé bud' používají falešných dokumentů, jsou propašováni, anebo v některých případech je západoněmecká vláda vykupuje za peníze z východoněmeckých věznic, jako tomu bylo v době otrokářství ve starém Římě a během středověku, kdy dokonce existoval v katolické církvi řeholní řád "Mercedes" pro výkup lidí z otroctví a jejich přípravu do normálního života.

Východoněmecký komunistický tisk přešel sice výročí postavení Berlínské zdi výmluvným mlčením, ale na otázku mladých "pionýrů" proč tam ta zed' v Berlíně vůbec stojí, odpovídá Ústřední výbor organizované východoněmecké mládeže zvědavým dětem zcela jednoduchou lží: "Berlínská zed' je obrana a opevnění proti západním kapitalistickým špiónům, kteří se neustále pokoušeli o zničení výdobytků naší socialistické společnosti".

Takto připomínají Američanům Berlínskou zed' chicagští Němci vždy v třetím týdnu v červenci v průvodu "Dne porobených národů" na State Street.

H. KARASOVA:

VÁCLAV HOLLAR

MISTR BAROKNÍHO GRAFICKÉHO UMĚNÍ

(Dokončení ze str. 1)

V čísle 30 Hlasu Národa z 23. července jsme vzpomněli 620. "narozenin" starobylého pražského Karlova mostu, který se původně jmenoval Kamenný. Dnes přinášíme zmenšenou fotografii známé Hollarovy rytiny, která zachycuje, jak Kamenný most vypadal r. 1636. Všimněme si, že kromě kříže nestály na mostě ještě žádné sochy. A tak tehdejší obrázek nám nevyvolává představu Karlova mostu v podobě, jak jej známe dnes.

K již vzpomenutému jubileu Karlova mostu přinášíme dnes Cibulovu pověst o jeho vzniku.

zde, dostává se i mezi ony proslavené "Rubensovy grafiky" a spolu s nimi pracuje na sérii rytin podle obrazů Antonína van Dycka. Ale i jinak patří antverpské období k nejúspěšnější době jeho života. Zde vznikají jeho lepty rukávníků, které dosud nedosažitelným způsobem zobrazují měkkost a hebkost kožešin. Zde leptá sérii mušlí, která nadchla samotného Rembrandta, kolekce ženských krojů, obrazy zvířat — mezi nimi portrét své kočky s českým nápisem "Dobrá kočka, která nemlsá". Všechno malá mistrovská díla. Zde ryje a leptá i onen pražský prospekt, o němž jsme se už zmínili.

Jeho žena postonává a toužící zpět domů. I přátelé z Londýna mu slibují hojně zakázek, ale Hollar si nedělá iluse. Ví, že tam, kde mluví zbraně, mlčí musy a že v Anglii pc krvavé revoluci jistě zájem o umění nebude veliký. Ví také, že Cromwell se svými puritány, kteří se zmocnili vlády po popravě krále Karla I., umění vůbec nepřejí. Ale přesto se odhodlává k návratu a v r. 1652 se v Calais nalod'uje.

Při vystoupení v Doveru je zatčen a uvězněn. Po několika dnech se dovídá, že jako nebezpečný royalista bude odsouzen k smrti. Naštěstí se jeho přátelům podaří podplatit soudce a dostat ho na svobodu, ale zbytek Hollarova života je jakoby poznamenán tímto neštěstím. Jeho žena umírá brzy nato a při velké morové epidemii v r. 1665 ztrácí obě děti. Sice se ještě jednou žení, s dívkou, kterou během moru zachránil, ale harmonie a štěstí jeho dřívějšího života jsou ty tam. Katastrofální požár Londýna v r. 1656 zlikvidoval i poslední zbytky zájmu o umění, i když Hollar může nyní určitou dobu prodávat své pohledy na Londýn, které mají velkou dokumentární cenu. Čím déle tím více je závislý na nakladatelích, kteří ho nemilosrdně využívají. Protože znají jeho poctivost, platí mu od hodiny a Hollar skutečně pracuje od rána do večera a pokládá svědomitě své přesýpací hodiny, když si na chvilku odpočívá, aby nikoho neošidil.

Ani naděje, které vkládal do návratu Karla II. z exilu se nevyplnily. Jeho bývalý žák mu teprve na intervenci jeho příznivců uděluje titul "Scenographus regius", ale na vyplácení s tím související renty se zapomnělo. V r. 1668 odjíždí Hollar na přání královo s expedicí do Afriky, aby zde zakresloval nový králův majetek. Při návratu je lod' přepadena piráty a jen odvaha kapitánova zachrání životy posádce i Hollarovi. Leč i nyní je odměna za vykonanou práci nepatrná.

Hollar pracuje neúnavně dál, tak jak to dělal celý život. Skloněn nad rycí deskou, se zvětšovacím sklem před očima, ryje obrázek za obrázkem a všechny vynikají přesností, propracovanctí a láskou k detailu. I když někdy jim chybí dřívější živost, stačí, když se vrátí ve volné chvíli k některému ze starších námětů a opět vzniká mistrovské dílo. Rok před smrtí tak vytvořil podle starého náčrtku pohled na Vltavu a její břeh s plavci, kupci a drobnými řemeslníky, který si s dřívějšími pracemi nezadá. Ale přece, zrak, tolik namáhaný, pomalu slábne a levé oko, vždycky už nemocné, slepne docela. Ruce se třesou stále více a zakázek ubývá. Naštěstí má dobré přátele, kteří pomáhají, jak mohou. Tak v deníku kulturního historika W. Dugdale nacházíme v té době zápisy jako "20 šilinků za kabát pro pana Hollara" a pod. Věřitelé si však v jeho bytě nepřestávají podávat dveře, nábytek a ostatní inventář pomalu mizí. Hollar ke konci života přestává podpisovat své kresby, aby mu jako jeho dílo nebyly zabaveny. Smrt 28. března 1677 je pro něho vytouženým vysvobozením.

A jak to často bývá, brzy po smrti se zájem o jeho dílo šíří z Anglie na pevninu, začínají vznikat první sbírky jeho děl — tak např. J. W. Goethe vlastnil velkou kolekci jeho leptů. V r. 1745 vychází první soupis jeho díla cd G. Vertue. Dnes patří Hollar k uznávaným mistrům barokního grafického umění a jeho lepty, rytiny a kresby ke chloubě grafické sbírky. Největší kolekce jsou v Britském museu, v Oxfordě a v Praze ve známém Hollareum.

VÁCLAV CIBULA:

O mostě z vajec, tvarohu a syrečků

Redakční poznámka: Jakmile se asi pět našich čtenářů dovědělo z 30. č. 2. roč. H.N. (23. července) o 620. narozeninách Karlova mostu, vzpomněli si svorně na svá školní léta a na povídku o opatrných obyvatelích města Velvar, kteří přivezli do Prahy na stavbu mostu vařená vejce. Že by si prý rádi tu povídku zase jednou přečetli.

Dnes jim ji tedy přinášíme, protože je k tomu zvláštní příležitost. Fotografie rytiny Václava Hollara zachycuje totiž Karlův most v době, kdy na něm ještě nebylo těch 30 soch a sousoší.

* * *

Nejstarší pražský most byl ze dřeva a spojoval břehy podhradí s osadou Židů; proti záplavám a ledům ho chránily rošty z dubových kmenů. Když ho pak voda vzala, vznikl první pražský kamenný most. Byl nazván jménem královny Judity a vydržel až do veliké povodně roku 1342.

Stalo se to na začátku února. Zvedl se jižní vítr, teplý jako v létě, a při velkých deštích Vltava vystoupila z řečiště. Sám Oldřich, mistr křižovníků s červenou hvězdou, kteří měli most v opatrování, vyslal spěšného posla k panu Karlovi s naléhavou zprávou.

"Připluly ledy po řece a ohrožují dílo mostu Juditina v základech. Račiž Vaše Milost vzít na vědomí, že je slabá ruka bratří i všeho lidu proti síle živlu."

Avšak ještě tu noc se rozpadl most na čtyřech místech, takže ho zbyla stěží čtvrtina, a je zapsáno na starých pergamenech:

"Jako by padla koruna královská, když onen slavný most se zřítil. I nastaly mnohé trampoty a nebezpečí lodníkům a trápení lidem chudým, protože plavba odpadla."

Teprve potom začal stavět Petr Parléř třetí most, kterému se říkalo nejdřív Kamenný nebo Pražský, a teprve mnonem, mnohem později podle jeho zakladatele most Karlův.

Ve své době byl prý ze všech mostů na světě nejpevnější, protože stavitel dal míchat do malty vápno s vínem a vejci. V celé Praze však nebylo tolik vajec a tak Karel nařídil, aby všechna města v české zemi přispěla ke stavbě svým podílem.

Tehdy se sjížděly do Prahy ze všech stran dřevěné vozy vystlané slámou a svážely křehké náklady v bednách i v proutěných koších na břeh Vltavy, kde zedníci vejce roztloukali a míchali do vápna. Cesty však byly hrbolaté, loukotě kol se lámaly, a tak z nejednoho vozu už před Prahou kapal žloutek i s bílkem.

Svůj podíl vajec měli poslat do Prahy i obyvatelé města Velvar. Bud' však špatně porozuměli vzkazu, či se obávali, aby se vejce cestou nerozbila, anebo nepokazila, a tak je raději uvařili natvrdo. Bylo z toho tehdy po celé Praze hodně veselí a všichni tu důkladnost velvarským dlouho připomínali.

Velvarští však nezůstali v posměchu sami; brzy je překonali občané z Unhoště. Vejce dopravili do Prahy v pořádku, ale trochu se popletli s mlékem, kterým se rozdělávala při stavbě mostu malta. Bud' že jim bylo líto dobrého mléka, anebo jim bylo líto Karlova mostu a chtěli maltu ještě vylepšit, anebo zkrátka poslouchali jen napůl ucha.

Do Prahy však poslali nejenom mléko, ale i tvaroh a syrečky. A tak Karlův most je ze všech mostů na světě nejdůkladnější, neboť stojí na víně z pražských vinic, na tvarohu a syrečcích z Unhoště a na vejcích z celé české země.

Naše "slibná" mládež

New York. — Amerika se dnes honosí tím, že tisíce děvčat, jimž dosud není ani třináct let, se už řídí novou, "situační morálkou", která nezná hříchu, že jsou "pohlavně činná" a podrobují se potratové operaci. Třináctí až patnáctiletí vrahové nejsou dnes ve Spojených státech žádnou vzácností, a je hroznou chybou amerického "liberálního" soudnictví chtít každý takový čin "vysvětlit a omluvit" jen špatným vlivem prostředí, chudobou a rozbitou rodinou.

Začátkem srpna jedno dvanáctileté děvče, jehož jméno bylo k vůli jeho mladistvému věku zamlčeno, přivábilo v New Yorku pětiletého chlapce do domu jedné své přítelkyně, kde ho držela v zajetí. Jako výkupné za jeho propuštění na svobodu pak požadovalo nové šaty a 17 dolarů na nové boty. Policie zatkla mladou únoskyni, když si šla vyzvednout výkupné na stanici podzemní dráhy Fulton Street. Chlapci se naštěstí v době jeho zajetí nic zlého nepřihodilo.

Že to byly děti černochů, to ovšem americký tisk napsat nesmí ze strachu před "segregací". Samozřejmě, že by takového "husarského kousku byly v USA schopny i děti bílých rodičů!

Po 30 letech zase vidí na slepé oko

Chicago. — Alfa Belville 64letý pěstitel dobytka z Nebrasky, utrpěl před 30 lety při výbuchu dynamitu vážné zranění rohovky na svém pravém oku. Záhy nato úplně oslepl, protože jizva rohovky se rozšířila a čočka byla postižena kataraktem.

Před dvěma týdny chicagský specialista dr. Richard Perrit provedl na Belevillovi delikátní oční operaci, která se plně podařila. Jeho nemocná čočka vyla nahrazena umělou čočkou a jeho poškozená rohovka byla nahrazena rohovkou děvčete, které právě předtím zemřelo. Belville musil čekat na dárce rohovky prostřednictvím oční banky devět měsíců. Prý by mohla být vykonána celá řada podobných operací, kdyby byl dostatek dárců oční rohovky. Na celém světě bylo doposud vykonáno asi 50 operací přenesu rohovky. První známá operace přenesení rohovky měla být úspěšně provedena v Itálii brzy po 2. světové válce. Dárcem "zdravých očí slepému" otci rodiny tam byl tehdy kněz, který se před svou smrtí dohodl s lékařem, aby mu ihned po posledním vydechnutí oči vyoperoval.

Belville zatím vidí pouze stíny a tvary věcí, nikoliv barvy; jeho schopnost vidění se však má postupně zlepšovat.

Phone: 484-9798
PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN
Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry
6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402
Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

PAUL'S BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-4477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

ČESKÉ NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY
jsou u sv. Prokopa
v Chicagu
každou neděli
v 10:30 hod. dopol.

MICHAL STREJDA:

CHTĚL JSEM VIDĚT KRAJ SVĚTA, KUDY CHODIL TEN Z NAZARETA

Z cestopisu našich mladých krajanů-exulantů, kteří po sovětské okupaci Československa v srpnu 1968 vylétli z klece do světa.

Mé první větší putování po návratu (únor 74) z Jihoafrické republiky začalo úplně nenápadně. Najednou jsem se doslechl, že je už delší dobu nahlášena pout' do Svaté země, která se bude konat někdy v červnu. A tak jsem sáhl do kapsáře, kde se povalovalo 350 dolarů, které jsem si přivezl, či které mi vlastně zbyly po mém cestování Johannesburg — Luxembourg — Zürich — Vídeň. Po jednoduchých a menších problémech "díky" rakouským poštám, které nechtěly dopravit cizí měnu do Říma, kam jsme museli platit předem, neb tam je hlavní stan františkánů, kteří mají vlastně "monopol" na cesty do Svaté země (a to zcela právem) — začala pro nás ta cesta do Svaté země malou cestou křížovou. Pošta tvrdila, že když peníze pošleme doporučeně, tak že odpovídají pouze za psaní částkou 50.— šilinků a když to pošleme jako cenné psaní, tak že oni neuznávají cizí měnu a je to pro ně obyčejný papír, i když je na tom znak USA a za to ručí částkou 75.— šil. (18 šil je 1 US dolar). Vyřešilo se i toto a peníze jsme nakonec poslali po známém.

Dálnicí k slunné Itálii

Vlastní start začal už na začátku června, když jsme na Svatodušní pondělí (3. 6.) dopoledne vyrazili v Oplu a ve třech osobách na západní dálnici, která vede do Německa. Minuli jsme Linec i Salcburk a za chvíli přejížděli německé hranice, kde "příslušník" ledabyle mávnul rukou a ani se nepodíval, jaké jsem měl krásné visum na šest hodin přes tento tzv. německý roh. Krajina vcelku stejná, i když bylo okolí podstatně čistší — myslím ve vesničkách, které jsme míjeli. Projeli jsme asi 80 km tímto západním směrem a potom jsme zahli na jih a tím jsme opustili dálnici na Mnichov a stočili jsme se na Innsbruck. Tam jsme byli odpoledne, přibrali dalšího do naší osádky a už jsme frčeli dál na jih do krásných kopců po nové dálnici s mnoha mosty — pod koly se mihnul i slavný "Evropský most", z kterého není za jízdy nic vidět a za chvíli jsme stáli na Brenneru. Zaplatili Rakušanům za tuto horskou trasu a o kousek dál jsme už platili Italům, kterým jsme museli nahlásit, kam chceme až po dálnici jet a nastal sjezd do údolí. Úzké údolí, strmé skály a dálnice pravidelně klesá a skáče z jedné strany na druhou a plno mostů a tunelů a občas je vidět dole stará silnice, která se pod námi klikatí skrz vesničky. Stavba tedy opravdu úžasná — připadalo mi to jako by byla silnice ve vzduchu pouze zavěšena. A těsně před Brixenem jsme sjeli z dálnice a ubytovali jsme se v prvním hotýlku a pozorovali již ve tmě jak se ještě lesknou vršky Dolomit v zapadajícím slunci. Potom jsem si konečně přehodil též čas, neb jsem tomu nevěřil, že když jedu směrem po poledníku, že by se čas měnil, ale Italové jsou specialisti a tak mají jiný čas v zimě a v létě si posunují čas o hodinu dopředu, aby prý mohli ráno déle spát.

Tak se tedy stalo, že i když jsme pak letěli přes tisíc kilometrů na východ, čas v Israeli byl stejný jako v Itálii, díky jejich bláznivým nápadům.

Ten den jsme ztrávili noc v útulném prostředí jihotyrolského hotelu, prakticky ještě v Rakousku. Ráno byla mše svatá ve vesnickém kostelíku, kde se pár babiček divilo, jaká že to prý byla řeč. A potom opět nájezd na překrásnou dálnici (s placením samozřejmě) a pořád dál na jih. Dálnice jsou opravdu překrásné, ale jaksi nevýhoda je to, že člověk vidí pouze někde vlevo či vpravo, což se přihodilo ne jenom s Brixenem, ale i s Bolzánem a Tridentem. Před polednem jsme opět sjeli z tohoto silničního přepychu a vjeli jsme do Verony. Trochu jsme se proběhli centrem města, přešli přes most na druhou stranu a dali jsme si zmrzlinu. A zase zpět a opět lístek na dálnici a zase svištíme na jih, vlevo je Modena a o kus dál se zase v dálce ztrácí Bologna a už se dostáváme zase do menších kopečků a opět tunely a najednou mírná zácpa a tak se jede ve třech proudech pomalu a ještě pomaleji. Vtom než zastavíme úplně, slyšíme, jak občas něco sykne a po chvíli je jasno: je to levé přední kolo. A tak než se vyřeší menší havárka v tunelu, klidně provádíme výměnu.

Toskánsko a Umbrie

A po stovce kilometrů opět sjíždíme z autostrády (to už i vím, proč mají policajti napsáno na autech Policia Stradale) a vítá nás město básníků, sochařů a umělců vůbec — Florencie. Kdo by chtěl o ní více vědět, tak at' si přečte knihu Karla Schulze "Kámen a bolest". Tam jsme ztrávili večer, přespali v pensionu nad nejfrekventovanější ulicí města (snad) a ráno opět (po skoro probdělé noci "díky" provozu i vedru) jsme vyrazili dále, pořád k jihu. Krajina krásně zvlněná, po pravé straně obrovské jezero — na břehu jsme pobědvali — již máme před sebou město jménem Perugia a to již je ten krásný kraj — Umbrie. Projeli jsme městem a za chvíli vidíme proti sobě na kopci zářit krásné bílé město, které je srovnáváno svou polohou i bělostí s Betlémem — ano, je to Assisi. Po shlédnutí filmu "Bratr slunce, sestra měsíc" jsem se opravdu na tento okamžik těšil, abych poznal, jak opravdu vypadá rodiště tak význačného světce, jakým byl sv. František. Byl to, myslím, můj zatím největší dojem z Itálie — ovšem, až když jsem se tam prošel a zjistil co kde je. Popsat se to moc nedá, to se musí opravdu vidět! Ale z dálky mi Assisi připadá jako lod'. Zleva totiž začíná městečko vysokou špičatou hradbou jako příd' lodi a místo kapitánského můstku je nahoře kostel. Jsou to vlastně tři kostely nad sebou, ale z venku se to moc nepozná. Základ této celé stavby tvoří hrob sv. Františka a okolo jsou pohřbeni jeho čtyři nejmilejší druhové. A na jeho hrobu, který je uprostřed v hlavním pilíři, jako by bylo položeno celé Assisi. Hrob je v nejnižší části, potom nad ním je už novější kostel a nad tím vším je další kostel s věží a to je právě viditelné již zdaleka. Tímto seskupením městečko začíná, celou touto skupinou kostelů je kryté a rozprostírá se po celém úbočí kopce doprava. Na vrcholku kopečku všemu vévodí staré trosky pevnosti. A pozadí tvoří jako kulisa zalesněné vysoké kopce, snad by se dalo říci i hory. Vše tedy opravdu překrásné. Po sehnání ubytování jsme vyrazili ke hrobu sv. Františka, kde byla mše svatá a kde měl zrovna službu pro návštěvníky františkán z Polska a tak se nám hned s radostí věnoval a ukazoval nám Giottovy fresky a vše, co je tam zajímavé. Potom jsme přešli městečko a na druhé straně je kostelík sv. Damiána s klášteříčkem — všechno tak malinké a jednoduché, že se zde dá krásně pochopit ono známé: krása je v jednoduchosti. Kostelík je opravdu ručně dělaný, křivé oblouky i okénka, hlavní "lod' " je asi pro 30 lidí, opravdu jsem nic takového nikde neviděl. Působí to na člověka podmanivě, zvlášť když si uvědomí, že když sv. František měl zjevení, v němž se dozvěděl, že má postavit Církev, spletl ho význam toho slova a opravdu s bratry postavil kostelík. Asi jenom čeština rozlišuje Církev a kostel. Většinou je to stejné (Kirche, church) — a tak díky tomuto "spletení" byl postaven i tento kostelík. A kousek nahoře je malý balkón a tam je vidět celá úrodná Umbrie a člověk pochopí, že opravdu jenom na tomto místě mohl složit sv. František svůj překrásný "Zpěv o bratru slunci". A ještě připomínka na sv. Kláru — její zahrádka na balkóně i obrazy toho, jak sv. Klára zahnala monstrancí vpád tureckých hord, které měly zálusk i na Assisi. Vzpomínka i na to, jak sv. Klára měla přítelkyni v naší bl. Anežce České, která byla tak nadchnuta "františkánskou myšlenkou, že jsou po ní památky "Na Františku" v Praze. Pouze mohl našinec litovat toho, že nás nic takového nikdo ve škole neučil, a že co se týče historie, byli jsme ve škole od padesátých let úplně zbytečně!

Věčné město Řím

Večerní prohlídka města a ráno opět mše svatá — v tom ručně dělaném kostelíku — a to už byl čtvrtek a konečná stanice naší cesty bylo věčné město — Řím. Ubytovali jsme se v poutním domě kardinála Berana, který je asi 10 minut od Vatikánu a tím začal pro nás pobyt v tomto staronovém velkoměstě. Z počátku toho bylo na mne moc a než jsem se trochu orientoval, tak už jsme zase odjížděli.

V neděli 9. 6. začala tedy po poledni naše veliká pout' do Svaté země. Odjeli jsme autobusem od české bohoslovecké koleje v Římě na letiště Fiumicino. Bylo nás celkem 41 českých exulantů z evropských zemí (hlavně Německo a Švýcarsko, pár z Anglie a já, plus dva zastupovali Rakousko), včetně osmi exilových kněží. Na letišti vše normální — než jsme došli se zavazadly k přepážce označené EL-AL. Byla tam již skupina mládeže (všichni určitě pod dvacet) a sem tam stál italský voják se samopalem či lehkým kulometem. Najednou se mládež přestala bavit a hned se k nám začali hlásit a podávali nějaké papírky v jaké řeči jsme požadovali (mimo češtiny). Tam jsme museli vyplnit stručné prohlášení formou ano—ne, že vše co máme v kufru je naše vlastnictví, a k tomu pouze podpis. Jak mile jsem toto vyplnil, předal jsem to těm neuniformovaným dítkám (dá se klidně říct) a začalo hrabání v zavazadlech a dotazy typu: "co je to a nač je to" (např. holicí strojek atp.) se samozřejmým omlouváním a též i pochopením z naší strany. Všiml jsem si, že při této akci chodí okolo již starší kluci a přes košili jim visí samopal a sledují cvrkot. Vše tedy proběhlo dobře a přes pasovou kontrolu jsme se dostali do odletové haly, kde se projevila obvyklá česká nemoc: zběsile se lítalo, kde jsou ty bezcelní obchody a co ty ceny, a jestli je to opravdu výhodné. Mezitím jsem si všiml připraveného letadla Aeroflotu, ale k mému potěšení odlétalo dříve, než jsme se dostali na řadu my. Tu teprve začala ta nejpřísnější kontrola, muži vpravo — ženy vlevo. Kabinky jako na koupališti, ale uvnitř byl pán (v mém případě), který napřed prohlédl vše v příručním zavazadle a potom se mi vrhl okolo krku, zda-li nemám za uchem bombu a skončil tím, že mi rukou propátrával prostor mezi chodidlem a podrážkou u mých sandálů.

Nad Středomořím

Potom jsme se již bez problémů dostali do israelského Boeingu 707, se kterým jsme asi v 16.30 ital. letního času vystartovali rovnou nad moře a hned zahnuli a letěli na východ. Zahlédli jsme kouřící Stromboli, potom v dálce sicilskou Etnu a po čase jsme frčeli nad řeckými ostrovy a přesně v půlce nad Rhodosem. Sem tam bylo zamračeno, cesta ubíhala, a za tři hodiny pilot nasadil na přistání a už za tmy hodil s námi jako s pytlem brambor na letiště Lod (asi 30 km od Tel-Avivu). Tam už čekal autobus, a po chvíli jsme vyrazili za večerního tepla na sever do Nazaretu, kde jsme byli ubytováni v hotelu "Grand New". Povečeřeli jsme, rozdělili si pokoje, umyli jsme se a zatím co ostatní šli spát, já s kamarádem jsme okolo půlnoci vyrazili na první obhlídku tohoto města, které je rozseto po skalnatých kopcích. Bylo to nádherné! Silně mně to připomínalo jihoafrickou noc s tím cvrkotem cikád, a během průzkumu jsme se seznámili též se všemi psy, kteří zrovna nebyli přivázáni. Jeden dokonce vegetoval za volantem jeepu a pravidelně na nás i další noci štěkával — inu, říkali jsme — řidič je pes!

(Pokračování příště)

Portugalsko zmírnilo svou pozemkovou reformu

Lisabon. — Po čtyřdenních debatách portugalské národní shromáždění přijalo 166 hlasy proti 86 nový zákon o pozemkové reformě, kterým se část kolchozů, zřízených komunisty v roce 1975, zase zrušuje a zabrané pozemky se vracejí jejich původním majitelům. Pouze zemědělské usedlosti, mající podle jakosti půdy rozlohu 1,000 až 2,400 akrů, zůstávají znárodněny.

Portugalská vláda premiéra Soaresa byla přivedena k této změně pozemkové reformy velmi slabou letošní sklizní, která byla zavíněna přeměnou 2.4 milionu akrů soukromé zemědělské půdy v jižní provincii Alentejo v nehospodárné a nevýkonné kolchozy a sovchozy podle sovětského vzoru.

Komunisté prohlásili, že se pokusí všemi prostředky zabránit provedení této nové zemědělské reformy, protože to je prý "krok zpět", čímž se zkomunisování země oddálí. Vláda tedy poslala do provincie Alentejo armádu, která v případě potřeby, rozdrtí komunistickou opposici. Přijetí tohoto nového zákona o pozemkové reformě je další porážkou portugalských komunistů a upevnění posice Soaresovy umírněné socialistické vlády.

PŘI PRODEJI A KOUPI DOMU SVĚDOMITĚ A OCHOTNĚ VÁM PORADÍ

VIC TĚŠÍNSKÝ

Telefon: 749-4422

Jax Realty

6531 W. Cermak Rd., Berwyn

INVESTICE — PŮJČKY

Dlouhá léta zkušenost

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla)

Nejtěžší zkouškou Boskovy pokory bylo, když byl nucen žebrat o almužnu pro své hochy a pro své podniky. Jeho vrozená hrdost se musila nesmírně přemáhat, než vztáhla ruku po almužně. Třebas byl život Dona Boska životem ustavičně žebrajícího, byla každá jeho prosba o almužnu obětí, vždy se červenal ve tváři, kdykoli o peněžitou pomoc žádal aneb dar přijímal, ač nežádal nikdy nic pro sebe, nýbrž vše pro dílo křesťanského milosrdenství.

Don Bosko, všude slavený, od papeže, krále a ministrů vážený, od lidí dobré vůle milovaný, zůstal vždy skromným a prostinkým Donem Boskem, nezhrdl a nevyvyšoval se nad nikoho. Svým přátelům a spolužákům zůstal vždy srdečně oddaným přítelem, rád se s nimi stýkal, zval je k sobě, žádal je o radu, radil jim, a kde a jak mohl, snažil se jim posloužit. Pan Blanchard, který za studií obdarovával chudobného Boska jablky, vypravuje: "Don Bosko na mne nezapomněl a nestyděl se veřejně vyznat, že přijal sem tam ode mne maličkost ve své nouzi. Dávno jsem ho neviděl, a kdybych ho byl potkal, nebyl bych si troufal ho pozdravit a k němu se hlásit, byl jsem si jist, že by mě nepoznal. Jak jsem se zklamal! Jednou, nesa v ruce svačinu a v jiné láhev vína, potkal jsem Dona Boska v Chieri, obklopeného zástupem kněží, již ho přišli uvítat. Stál s nimi ve dveřích domu Bertinetti, kde byl ubytován. Sotva mě shlédl, nechal kněžskou společnost a běžel mi vstříc: 'Blancharde, jak se máš?'

'Dobře, dobře, pane rytíři,' odpověděl jsem.

"A proč mě titulueš rytířem? Proč mi neříkáš ty? Já jsem chudý Don Bosko a nic víc!' — 'Odpust' tedy, myslil jsem . . .' a chtěl jsem jít dál, byl jsem ledajak oblečen a svačinu jsem nesl v rukou, nechtěl jsem v domácím úboru mluvit s Donem Boskem, který se mi zdál osobou tak vysokou. Ale Don Bosko mi pravil: 'Ty už nemáš rád kněží?'

'Ale ano, mám kněze rád, ale v takovém obleku je mě tu hanba stát.'

Don Bosko však pravil: 'Kamaráde, vzpomínám si, kolikrát jsi mě, hladového studenta, nasytil a stal jsi se v rukou Boží Prozřetelnosti prvním dobrodincem Dona Boska.' A obrátiv se ke shromážděným kněžím, zavolal: 'Páni toto je můj první dobrodinec.' Vyprávěl jim pak, jak jsem mu nosíval jablka a dodal: 'Chci, abys věděl, že na tvou štědrost vždy vzpomínám a kdykoli přijdeš do Turina, přijď ke mně na oběd.' "

Asi za deset let, v roce 1886, uslyšel pan Blanchard, že Don Bosko je nemocen a přišel do Turina jej navštívit. Vrátný pána zastavil, a ne a nechtěl ho dál pustit: "Dnes nemůžete s Donem Boskem mluvit." Po delší rozmluvě a telefonickém rozhovoru pustil Blancharda nahoru. V Boskově předpokoji činil mu zase obtíže Don Rua, jenž o dovolení nevěděl. Vtom se otevřely dveře do pokoje a Don Bosko zavolal hosta dovnitř. Uslyšev jeho hlas, vyskočil vší silou z lože a šel mu vstříc. Blanchard si musil sednout u lůžka a vyložit Donu Boskovi o zdraví, o rodině, o obchodech a Don Bosko zase vzpomněl: "Kamaráde, známe se již tolik roků, jsem už starý a nemocný, ale nezapomenu, jaká dobrodiní jsi mi v mládí prokázal. Budu se za tebe modlit, a ty se modli za svého ubohého Dona Boska." — Potom musili Blancharda zavést do jídelny a posadit na Boskovo místo mezi představené domu, jimž pan Blanchard vše vypravoval, jak s Donem Boskem studovali a jak Don Bosko je vděčný.

Don Bosko nepohrdal ve své pokoře ani nešťastnými kněžskými odpadlíky. V Turině žil valdenský pastor, odpadlý katolický farář Alois De Sanctis. Pohádal se s protestantskými kolegy a byl s úřadu pastorského sesazen. Donu Boskovi bylo chuděka, vyhozeného na ulici, líto. Dopsal mu a nabízel se mu k službám: "Zvu vás do svého domu, kdykoli se vám zlíbí. Co tu budete dělat? Co Pán vám vnukne. Dám vám byt a podělím se s vámi o stravu. Rozdělíme si chléb i práci. Nebude vás váš pobyt u mne stát nic. Kdybyste poznal, jak upřímné a poctivé je mé přátelství, jež vám nabízím, přijal byste jistě mou nabídku."

Odpadlý kněz odpověděl Donu Boskovi takto: "Vaše Důstojnost si nepředstaví, jak váš zdvořilý dopis včera na mne zapůsobil. Nemyslil jsem, že se setkám s takovou velkomyslností a šlechetností u člověka, který je mým veřejným odpůrcem. Nač zapírat, vaše Důstojnost potírá mé zásady a já potírám zásady vaše. Ale i za boje ukazuje mi vaše Důstojnost svou upřímnou lásku a podává mi pomocnou ruku v mém soužení . . ." A pastor se podepsal: "S nejupřímnější úctou váš oddaný služebník a přítel."

Don Bosko psal opět pastorovi list velmi laskavý, pastor navštívil Dona Boska několikrát v oratoři, všechno si prohlédl, dlouho a dlouho spolu hovořili, pastor uznal svá poblouznění, ale nevrátil se do Církve. Byl zapleten s nějakou ženskou a neodvážil se jí o návratu do Církve ani hlesnout. Don Bosko se nabízel, že zaopatří té paní slušné živobytí, ale všechno mluvení bylo marné.

Don Bosko mu ještě potom psával, že touží jedině po spáse jeho duše, že je ochoten ke všem obětem duchovním i hmotným, aby mu jen ke spáse dopomohl.

Pastor umřel pak náhle raněn mrtvicí. Možná si vzpomněl ještě v posledním okamžiku na rady Boskovy a došel Božího milosrdenství.

Jiný kněžský odpadlík, kterého se Don Bosko ujal, byl nešťastný kněz Antonín Grignaschi, oddaný spiritismu. Když byl pro své rejdy a hrozné nauky — vydával se za Krista Pána atd. — vypuzen z Turina, usadil se ve vsi Viarigi a strhl za sebou velmi mnoho lidu. Don Bosko si dal s pobloudilým knězem mnoho práce, ale nadarmo. Když odpadlíkovi přívrženci napáchali mnoho různých kousků, byl Grignaschi zatčen a odsouzen na 7 let do pevnosti ivrejské. I tam docházel za ním Don Bosko, chtěje ho obrátit, ale ještě nepřišla hodina Boží.

Zatvrzelejší než vůdce byly jeho ovečky. I biskupové z Casale a z Asti, pak různí misionáři chodili kázat do Viarigi, biskup z Asti tam kázal dva týdny, ale spiritisté zůstali spiritisty. Byl tedy požádán o konání misií Don Bosko. Vůdcové sekty se usnesli, že překazí i misie Boskovy, a uspořádali po všechny dny misií taneční zábavy a různé jiné přitažlivé slavnosti. Don Bosko kázal časně ráno a pozdě večer. Když vystoupil na kazatelnu poprvé, bylo jen několik lidí v kostele. Don Bosko jim blahopřál, že jsou stálí ve víře a nakonec pravil, že kdo odpírá zatvrzele milosti Boží, může být i náhlou smrtí potrestán a nebude mít už kdy na pokání.

Třetího dne povzbudil přítomné, aby upozornili své spoluobčany, že Pán Bůh si je přivede na kázání i proti jejich vůli, a vybídl, aby se pomodlili Otčenáš za toho, kdo ze vsi první zemře. Slova kazatelova se ovšem hned roznesla po celé vsi a po okolí.

Téhož večera se odbývala ve vsi velká taneční zábava, která trvala dlouho do noci. Křepčilo a tančilo se vesele, ale najednou vše ztichlo. Pořadateli zábavy bylo hrozně špatně. Běželi pro faráře, ale farář doběhl už k mrtvému. Při ranním kázání neřekl Don Bosko ani slova, co se stalo, vybízel jen posluchače: "Pomodleme se Otčenáš, Zdrávas a Odpočinutí věčné za milosrdenství Boží s přítelem, který dnes v noci zemřel." A pomalu předmodlíval se Otčenáš. Dojem byl ohromující. Od toho dne býval kostel natřískán lidem, a ze tří tisíc obyvatel nebylo ani jediného, který by se nebyl při té misii smířil s Pánem Bohem a s Církví.

Don Bosko navštívil pak několikrát i Grignaschiho v pevnosti ivrejské a jeho pokoře se podařilo konečně, že pobloudilý kněz se vzpamatoval a s Církví se smířil.

Svatí lidé milují chudobu. Rukama Dona Boska prošly miliony peněz, ale Don Bosko je okamžitě měnil na chléb, šatstvo a příbytky chudých hochů. Sám pro svou osobu byl do chudoby zamilován. "Kdo chce žíti ctností svaté chudoby, musí ji mít v srdci," říkával.

Chudičká byla světnička Boskova. Po 40 let měl tentýž prabyčejný nábytek, nemíval nikdy záclon v oknech, nikdy koberců na podlaze, ani nestrpěl kousku koberce u lůžka. K bývalému nábytku přibyl později divan se slaměným sedadlem. Po dvacet let sloužil divan i nejvzácnějším hostům. Stěny světnice byly bíle zalíceny.

I ústavy salesiánské musely býti zařízeny chudobně, bez všech zbytečností, ale tak, aby hochům nic nescházelo. Vzpomínal rád na chudobu ústavu v Nizze. Když tam přišli večer na návštěvu různí hodnostáři, nebylo je kam posadit, musili si sednout na lůžka. Don Bosko říkával, že na nejchudobnějších domech spočívá největší Boží požehnání. Láska k chudobě nevadila však Donu Boskovi, aby zaváděl ve svých domech vše, co moderní pokrok k blahu lidstva vynášel, a co ke slávě Boží bylo možno využít. Don Bosko si přál, aby v jeho domech byly různé stroje, motory, elektrické světlo a podobné věci, aby svět viděl, že náboženství není proti pokroku, nýbrž naopak využívá všeho, co k dobru lidstva bylo vynalezeno.

Chudoba se jevila vždy v Boskově obleku. Boty bývaly vždy z hrubé kůže, protože byly lacinější. Prádlo z drsného plátna. Dobrodinec mu donesl několik jemných košil. — "To nejsou košile pro chudobného kněze," pravil Don Bosko. — "Co mám s nimi dělat!" namítal dárce. — "Dejte je někomu, kdo je právě potřebuje." Krejčí mu přišil kdysi na letní pláštík (tak zvané abé) hedvábné tkaničky. "Mistře, hedvábné tkaničky se nehodí pro Dona Boska, hned je odpárejte a přišijte vlněné," poručil Don Bosko. — Klerika z hrubého sukna sloužila mu pro zimu i pro léto. V zimě prý zahřívala, v létě chladila. Když někdo daroval do ústavu talár obnošený, a Don Bosko právě taláru potřeboval, oblékal talár darovaný.

Přečtěme si, co píše kardinál Cagliero: "Vzpomínám si, jak nám Don Bosko rozdával od ministerstva války vyžebrané botky, pláště, vojenské kalhoty, vyřazené ze skladu, provrtané od molů, také přikrývky na koně. On sám chodíval doma ve vojenských botách, kalhotách a také i ve vojenském plášti. V plášti chodíval někdy i do města, zvláště v noci a za deště. Po mnoho zim jsme jej vídali oblékat na kleriku černý vojenský plášť. Chodil v něm do kostela i jinam."

(Pokračování příště)

Šest dalších leteckých společností zavede lety přes oceán

Ženeva. — Šest význačnějších transatlantických leteckých linek oznámilo, že sníží ceny některých letů mezi Londýnem a New Yorkem, aby mohly soutěžit s britskou společností Laker Airways, která se rozhodla snížit své ceny už dříve. Jsou to tyto společnosti: Pan American, Trans World Airlines, British Airways, Air India, Iran Air a El Al. Let z New Yorku do Londýna má stát $146, let tam a zpět $256. Tyto nové možnosti začnou podle plánu už letošního 15. září; budou však musit být předem schváleny vládami Anglie a Spojených států, jakož i ostatními členy organizace "International Air Transport Association". — Ve skutečnosti to není nic zvláštního, když "Charter" lety nabízejí během prázdnin či v zimě zpáteční letenky Chicago—Zürich, Vídeň či Praha za pouhých $400.

V oboru těchto nízkých cen New York—Londýn budou ale existovat dva programy: 1. Podle prvního bude nutno zaplatit jízdné 21 dnů před týdnem zamýšlené cesty; letecká společnost pak určí, kdy let má být nastoupen, a to nejdříve deset dnů před týdnem odletu. 2. V druhém programu nebudou žádné rezervace předem, a to ani rezervace letů, ani míst.

Předkové pres. Cartera zjištěni až do 14. století

Londýn. — Skupina britských genealogů zjistila, že předkové presidenta Jimmy Cartera žili v roce 1361 ve vesnici King's Langley, 20 mil severně od Londýna. John Carter, jeden z pozdějších členů této rodiny, byl v Londýně úspěšným obchodníkem s vínem; zemřel v roce 1588. Jeho dva synové, John a Thomas — když jim bylo kolem 20 let — odpluli přes oceán do Nového světa, kde se usadili ve Virginii. John se později stal milionářem, ale Thomas takové štěstí neměl. A tento Thomas, který později žil v Severní Karolíně a pak v Georgii, byl přímým předkem dnešního U.S. presidenta.

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE

a třeba i začátečníky v obrábění kovů; pozorně snaživé rádi zaučíme.

Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.

Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John".

VOICE OF THE NATION

Assumption Church Members in "Moravský Pelech", Nebraska, Celebrate Centennial

More than a hundred years ago, in the 1870's, some early settlers in Butler County built themselves a community in the rolling hills between David City and Bruno.

A celebration on Sunday, Aug. 14, has marked the centennial of the founding of the church that came into being with the community known as Appleton but then nicknamed "Moravský Pelech", because most of the settlers had come from Moravia.

The first of the settlers arrived in 1873. When it was decided to build the community, thoughts turned first to a church, grocery store, post office, school, rectory and hall.

The original church was built in 1877 on land that had belonged to a man named Peter Malý. In 1890, a severe storm extensively damaged the church, so it was torn down and a new structure erected on land donated by another man, Václav Shonka, and his son Anton. The cemetery was also moved to the new location which is where they are today.

The church was dedicated to the Assumption of the Blessed Virgin Mary. On White Monday (the Monday after the first Sunday following Easter) in 1891, the first mass was celebrated by the Rev. Joseph Koutek.

Priests came in from the surrounding area to celebrate mass once a month until 1923 when Rev. František Černý became the first resident priest.

Assumption Church continued to have its own resident priest until 1969 when the church became a mission under the supervision of Msgr. A. J. Lisko.

Not much remains of the former community. The grocery store, operated in 1876 by Joe Dvořák, ceased business in 1879.

The post office was established in June, 1874. The first postmaster was John Krahl, on whose land the post office was built. The mail was brought on horseback from Schuyler to the Platte River and transported across the river by ferry boat.

The post office was discontinued in March, 1880.

The church remains, however, and it was the focal point of the celebration on Sunday, August 14, which has started at 4 p.m. with a Concelebrated Mass. A supper, starting at 5:38 p.m., included roast pig, barbecued beef, dumpling, sauerkraut, corn, rolls and kolaches.

Following the supper there has been platform dance from 8 p.m. to midnight featuring the Michael Brecka Orchestra.

48TH SLOVAK NATIONAL DAY

WOZNIAK'S GROVE

2530 SOUTH BLUE ISLAND AVENUE
(one block east of Western Avenue)

SUNDAY, SEPTEMBER 4, 1977

SPONSORED BY

Slovak American Organizations of Chicago & Suburbs

AT NOON
PROGRAM 2:30 P.M.
DANCE 5:00 to 9:00 P.M.

DONATION $2.00
(at Gate $2.50)
$1.00 Children (under 12)

Frank Sloboda Orchestra

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

WHY DO PEOPLE REFUSE TO BELIEVE THE TRUTH ABOUT COMMUNISM?

While living in China for 11 years I learned some of the realities of Communism. Since returning to America in 1937 I have delivered addresses in practically every major city in the country, have appeared on many radio and TV broadcasts, have written innumerable articles and have for years written a weekly column for many newspapers. There are those who believe the truth about Communsim, but over the decades I have had to face the question: Why do so many people refuse to believe the truth about Communism?

Many other people have raised the same question. On January 26, 1977, a priest who had fled from Vietnam told of a conversation with a Communist leader who said that if they did not succeed in converting to Communism the people they had in concentration camps, (he called them re-education centers) then these people would "disappear." The priest remarked "that would make bad propaganda for Communists." The Communist leader smiled and said, "Priest, nobody will believe you." (News Weekly, Australia, Jan. 26, 1977, pp. 8-9.)

Solzhenitsyn in his Warning to the West asked: "Can one part of humanity learn from the bitter experience of another or can it not? Is it possible or impossible to warn someone of danger?" ". . . do we really have to wait for the moment when the knife is at our throat?" (Arkansas Gazette, Jan. 30, 1977, Section E p. 1.)

Over 50 years ago, Trotsky, who created the Red Army, told Isaac Don Levine that: "One of our advantages consists in the fact that our enemies do not understand us and are incapable of understanding us. We understand them rather well." (Isaac Don Levine, Eyewitness to History, p. 93.) Trotsky was right in saying their enemies were incapable of understanding them. I shall try now to answer the question:

Why So Many Have Failed to Understand Communism

Some of the reasons that Communism has not been understood by enough people are as follows: First, some people think that because the Communists have all the physical features that we have they must think like we think. They forget that Hitler had human features but these did not keep him from starting World War II. Second, some overlook the fact that human beings can become depraved. They can become dedicated to positions which lead them to be deceptive, destructive, and deadly. Third, human beings have a tendency to refuse to believe unpleasant truths. If we believe the truth about Communism, we must understand that an ominous cloud hangs over our own lives, for Communists are dedicated to a total Communist world.

Fourth, there are people who refuse to believe unpleasant truths because that knowledge disturbs their complacent attitude of "Business as usual." Fifth, others assume that because people should not do certain things they will not do those things. Sixth, there are others who refuse to do their homework, thereby refusing to understand Communism. Seventh, it is a common tendency of mankind to judge other people by ourselves. We do this with reference to our strong points as well as our weak points. Because we do not want to conquer the world, because we do not have the conspiratorial mind, we tend to think that the Communists are not conspirators engaged in constant efforts to conquer the world.

Many remain blind to the fact that the Communists live by different rules than those by which most Americans and all Christians live. These people keep expecting the Communists to act like we act, but the Communists are marching to a different drummer than the one which we hear. On Jan. 18, 1977, Brezhnev said: "Now standing in the center of European politics is the task of fully implementing the accords reached by 35 states a year and a half ago in Helsinki. We regard the Final Act of the European Conference as a code of international obligation, aimed at ensuring lasting peace. Of course, all its provisions should be fulfilled and that is our daily concern." (Daily World, Feb. 11, 1977, p. 5.)

The Communists have always made clear that their concept of law is opposed to ours. As Marx himself said long ago in the Manifesto of the Communist Party, they do not judge things from the standpoint of our law. Marx said: "But don't wrangle with us so long as you apply the standard of your bourgeois notions of freedom, culture, law, etc." (Manifesto, p. 52.) It is futile, and is a matter of self-deception on our part, if we think that the Communists mean by the Helsinki agreement on human rights, what we mean by it.

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS UP TO $40,000.00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS

Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

by ROBERT P. LOCKWOOD

THE PROBLEM OF MINORITIES IN AMERICAN CATHOLICISM

The problem of minority cultures — such as that of the Spanish-speaking — within the Catholic community has plangued the Church in America for close to 200 years.

In the years immediately following the Revolution, when the Church was but a miniscule part of the U.S. population, various Catholic ethnic groups were already clashing in their efforts to obtain what they considered to be proper representation in the American hierarchy as well as priests of their own culture.

The first major confrontation took place in the first half of the 19th century when the Irish immigrants used everything within their power to break what they saw as a French hold on the Church in America.

One priest complained that Bishop DuBois of New York could not even be understood because of his French accent. "Hundreds leave the church and go into rum shops while he is speaking", the priest claimed.

Determined to have their own churches with their own priests, the Irish threatened to employ a system called lay trusteeism, i.e. lay people holding church property in their own name.

In a few instances, in fact, local groups carried out that threat, as in Norfolk, Virginia.

Trouble flared up early when the Irish trustees there circulated a letter addressed to Thomas Jefferson complaining that "French control" of the hierarchy was an attempt by "royalists" and foreign governments to control the Church in America.

Cardinal James Gibbons

Jefferson wisely refused to intervene in what he saw to be an internal Church affair.

Archbishop Ambrose Marechal of Baltimore bitterly denounced the Irish clergy as the cause of all the trouble. When he later suspended two Irish priests, trouble came to a head.

New Diocese

A group of Irishmen from South Carolina wrote to the Pope demanding that they be removed from Marechal's jurisdiction and that a new diocese be set up in that state.

When Rome failed to act immediately, the malcontents contacted a Franciscan priest in Ireland, Father Richard Hayes, and asked him to go to Europe to be consecrated by a bishop who had broken with Rome. He was then to come to Charleston to consecrate other bishops for the Irish communities throughout the country.

If the plan had gone through it would have been a devastating blow to the infant Church in America which would have been divided into "nationalistic" churches with no unity.

Fortunately, Father Hayes refused their offer and informed Rome.

The Holy See, recognizing the seriousness of the problem decided to erect a new See in Charleston and appointed a young Irish priest, John England, as its first bishop.

Through various innovative methods, Bishop England settled the problems in Charleston and ended any threat of schism.

The problems associated with the Irish minority finally disappeared by the 1880's when, by sheer force of numbers, the Irish themselves dominated the American hierarchy.

This dominance, in turn, caused its own problems as new waves of immigrants, most notably the Poles, Germans, other Slavs and Italians, hit American shores.

Upset

The Germans, who fled Bismarck's campaign against the faith in the 1870s, were particularly upset by Irish control.

Peter Paul Cahensly, visiting America in 1883 as secretary for the Saint Raphael Society for the Care of German Catholic Immigrants, gave voice to their complaints. Fearing that many German Catholics were being lost to the faith because they did not have their own priests, he later proposed to the Holy See that the American hierarchy and U.S. parishes be set up along independent lines — German parishes and prelates for the Germans, Italian parishes and bishops for the Italians, etc.

This suggestion shocked Cardinal James Gibbons and other members of the U.S. hierarchy. They felt that such action would destroy the unity of the American Church and make Catholicism in America a crazy-quilt of independent parishes.

Fortunately, after some hesitation, Rome agreed but the problems of minority groups within the Church in America did not end with that agreement.

Cardinal Gibbons, the top ranking American prelate, finally chose to speak out forcefully and publicly. Addressing an audience in Milwaukee, Wisconsin, a center of German ethnic sentiment, Gibbons reminded his listeners that though they were of different nationalities, their faith was the bond which held Catholics together.

"Woe to them," he said, "who would destroy or impair this blessed harmony that reigns among us."

A Schism

In spite of the Cardinal's call for unity, one group of Poles did carry their grievances to schism. They pressured President Grover Cleveland to use his influence to have Rome set up a separate Polish diocese. Cleveland referred the matter instead to Cardinal Gibbons who informed them that the hierarchy frowned on national dioceses. Not appeased, the group split from the Church and formed the "Polish National Catholic Church".

Eventually, however, the problem of ethnic minorities within the Church in America, though never quite solved, slowly disappeared. The legal restrictions on immigration in the 1920s and the expanding number of second and third generation Italian-, German- and Polish-Americans made the question academic until recently.

Today, there has been a resurgence in ethnic concern as the Spanish-speaking, our oldest and "newest" immigrant group, demand a part in the structure of the Church.

Fortunately, both the Spanish-speaking and American Church leaders have been able to avoid the pitfalls of the past.

The Spanish-speaking make no demands for nationalistic or separate dioceses independent of the structure of the Church in America. In fact, with the growing number of Hispanic bishops and widespread support throughout the hierarchy for the pastoral needs of the Spanish-speaking, we should be able to look forward to an era of constructive accomplishments rather than a new age of confrontation.

ST. WENCESLAUS DAY IN CLEVELAND

A Committee Organized of Czech Catholics in Greater Cleveland to Commemorate the Feast of Saint Wenceslaus

Dear Friends,

The Annual Observance of St. Wenceslaus Day, sponsored by the Czech Catholics of Cleveland, will be held on Sunday, September 25th, 1977. This will be the 54th Anniversary Year of this celebration, honoring our Patron Saint and King of Bohemia.

The Day's program will begin at 1:15 p.m. with a Pontifical High Mass at St. Wenceslaus Church, 17825 Libby Road in Maple Heights. His Excellency, Most Reverend Michael Murphy, Auxiliary Bishop of Cleveland will be the celebrant.

The Civic program will follow immediately after the Mass at the Auditorium. There will be a traditional Czech dinner (catered by Ladd Catering) including Pork, Stuffed Cabbage, Beef, Sauerkraut, Potatoes, Apple Sauce and Pastry. Music from 2:30 to 7:30 will be by Joseph Hezoucky and his Bohemian Polkateers.

Following the dinner will be a short program. This year's guest speaker will be the honorable Emil J. Lisy, jr., Mayor of Maple Heights. Toastmaster will be Larry Jun, President of St. Wenceslaus Day Committee. Our Host for this Annual Event is the Reverend Monsignor Joseph C. Heruday, Ph. D., Pastor of St. Wenceslas.

A souvenir program book is being printed for this occasion and the committee wishes to solicit your generous patronage. Proceeds from this celebration will be distributed to charity.

Dinner tickets for the Celebration are $6.00 per person, by advance reservation only. Call Joe Kocab 883-4760. Tickets will not be sold at the door.

The committee wishes to thank you in advance for your generosity and kind cooperation.

Sincerely yours,

Joe Kocab, Co-chairman

P.S. — Reservations and checks should reach us before September 12, 1977.

For further information call: Larry Jun, Pres. 662-2839; Robert Murray, V.P. 662-4009; Marcella Jonke, Treas. 475-2477; Carol Yoder, Rec. Sec. 663-9356; Otto Hubasch, Program 662-5987 (Ads & Ticket Chairman); August Sopko, Publicity 662-0770; George Prochaska, Comm. 663-9177; Mike Koneval, Dinner 662-7645.

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription.
Our double-check system guarantees accuracy.
THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550
ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief
ELASTIC STOCKINGS
We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY
Jedokaz — Všehochuť

Noworul Memorial Chapels
2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233
Chicago, Illinois 60623